

MARCIAL LAFUENTE

ESTEFANIA

FAIMOSUL ȘERIF

© M. L. Estefania

© Femavi — Fra

© Abaris — Press

Distribuit în Spania

Distribuit în Mexic

Distribuit în Argentina

Prima ediție în Spania — octombrie 1992

Prima ediție în America — martie 1993

Prima ediție în România — iunie 1993

Colecția „Arizona”

Nr. 1 — Faimosul șerif

Tipărit în România — Printed în România

ISBN-973-96034-0-8

Atestare și drepturi rezervate în favoarea editurii „FEMAVI—FRA”

Ilustrație copertă: Femavi-Fra & Adriana Ioniță

Traducător: Mariana Zisu

MARCIAL LAFUENTE
ESTEFANIA

**FAIMOSUL
ŞERIF**

— ARIZONA —

FAIMOSUL ȘERIF

Capitolul întâi

Localul lui Berry, din Phoenix, era foarte aglomerat. Toate discuțiile aveau ca temă cirezile de vite.

Un grup de cow-boys își făcu apariția în local, sub privirile iscoditoare ale celor prezenți.

Unul dintre clienții care stăteau de vorbă cu patronul localului, cu privirea ațintită către noii sosiți, se ridică în picioare și se îndreptă spre ei.

— Ce căutați voi aici? — îi întrebă furios.

— Bună, Milles... Până la urmă am fost nevoiți să plecăm de acolo!

— Dar ce s-a întâmplat? De ce n-ați rămas la Las Vegas?

— A trebuit să ne luăm tălpășița. Șeriful din Shoshone a băgat groaza în toată zona.

— Ați luat și banii?

— Da, dar...

— Dar ce?

— Șeriful din Shoshone a pus mâna pe ei.

— Sunteți niște imbecili! Cum s-a întâmplat?

— Să intrăm într-un separeu.

După ce intrară într-un separeu, cel care o făcea pe șeful grupului stătu de vorbă câteva minute cu Milles, explicându-icele întâmplare.

Trebuia să-l fi terminat pe tânăr! — exclamă Milles când își terminară vorba.

— Nu știam că el era șeriful din Shoshone. Din nefericire a tras asupra lui Malcolm; ăsta era cel care ducea săculețul cu banii.

— Dar de ce nu i-ați luat din nou?

— Pentru că șeriful și un grup de călăreți se apropiaseră prea mult de noi.

— Sunteți niște proști. Când o să afle Ustinov cred c-o să-și descarce în voi toată muniția din Coltul lui.

— N-am putut să facem altceva, Milles. Trebuie să-convingi pe Ustinov.

— Poate să creadă altceva. Până și eu mă îndoiesc.

— Ce vrei să spui? întrebă Kruger — căci așa se numea cel ce făcea pe șeful noilor veniți — speriat cu totul.

— Poate că-i doar o poveste tot ceea ce mi-ați spus și voi aveți banii ca să-i împărțiți mai încolo.

— Nu trebuie să crezi asta despre noi — spuse celălalt, speriat. Tu ne cunoști bine, Milles, și știi că n-am putea să vă trădăm

— O să fie greu să-l conving pe Ustinov.

— Putem să mergem la Shoshone ca să aflați și de-acolo tot ce s-a întâmplat.

— Cred c-o să-l vizităm pe acest șerif. Sper că de data asta n-o să mai dați greș.

— Acum îl știm pe tânăr. E un adevărat idol în acel ținut. Se spune că este omul cel mai rapid pe care l-a avut Uniunea.

— O să avem grijă de el.

— Toate grupurile de manglitori care operau prin zonă au plecat de frica acestui șerif blestemat... Am jurat să mă răzbun și o s-o fac!

— Când o să afle Ustinov va dori să-i facă o vizită acestui erou. V-a urmărit până la Las Vegas?

— A venit după noi în părțile astea.

— V-o fi urmărit până aici?

— Nu. — Odată ajunși aici nu l-am mai zărit.

— S-o fi întors.

— Acum trebuie să mă gândesc cum să i-o spun lui Ustinov — spuse Milles.

— Dacă vrei s-o fac eu — mai spuse Kruger.

— Ar fi periculos pentru tine. O să încerc eu să-l liniștesc.

Ieșiră apoi din separeu și băură la bar.

Milles se întâlnește din nou cu Berry.

— Ce noutăți aduci?

— Vești proaste.

— Au pus mâna pe bani?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat?

Milles îi relatează cele aflate de la Kruger.

Când termină, Berry comentă și el:

— Ai grijă să i le spui cu tact lui Ustinov.

— Tocmai la asta mă gândesc.

— E clar că șeriful are o faimă grozavă... Am auzit mulți clienți vorbind cu admirație despre băiat.

— O să ne ocupăm noi de el.

— Puteați să-l fentați atacându-i pe plătitorii de borax la Mojave.

— E mai bine s-o faci chiar în Valea Morții, la câteva mile de Trona.

— Uite, intră Ustinov.

Milles, fără o vorbă, se apropie de el.

— Să vii cu mine într-un separeu.

— Ce vrei? — întrebă Ustinov.

— Trebuie să-ți spun ceva important.

— Nu poți aștepta să-mi beau whiskyul?

— Poți să-l bei și în separeu.

— Atunci hai!

Se așezară fără grabă.

Milles începu cu ocolișuri să-i explice lui Ustinov ceea ce nu îndrăznea să-i spună de-a dreptul.

— Nu mai umbla pe ocolite și spune-mi treaba direct.

— Nu prea știu cum să-ncep.

— Despre ce-i vorba?

— Despre Kruger și băieți...

— Ce s-a întâmplat? — întrebă neliniștit Ustinov, ridicându-se în picioare.

— Sunt aici.

— Ce, sunt aici? Nu-i adevărat!

— Dar așa e. Ascultă.

Și Milles se hotărî să-i povestească tot ceea ce-i spusese Kruger.

Ustinov, foarte serios, se plimba plin de nervi prin separeu.

Asculta cu atenție tot ce-i spunea Milles.

Cînd acesta termină, el exclamă:

— O să-i omor pe proști!... Unde sunt?

— În local, printre clienții ceilalți.

— Spune-le să vină să mă vadă! Repede!

— Ascultă, Ustinov...

— Nu vreau să-mi pierd răbdarea cu tine, Milles!

Spune-le să vină!

— Trebuie să te calmezi.

— Pentru ultima oară, Milles! Îi chemi?

Milles se-ntoarse pe jumătate și ieși din separeu. Știa că cu Ustinov nu-i merge să se joace.

Dar surpriza sa fu fără margini cînd nu mai găsi pe niciunul în local. Acest fapt îl înveseli, pentru că Ustinov avea timp să se calmeze. Se întoarse în separeu, comunicînd ce se întîmplase.

— Cînd o să-i întîlnesc, o să-și amintească de mine! Proștii!

— Nu trebuie să dai vina pe ei.

— Doar ei au dat greș!

— Numai șeriful din Shoshonc e de vină în ratarea asta. Cred că-i un tip tare periculos.

— Prostii! Scuze!

— Poți să-l întrebi pe Berry. El a auzit vorbindu-se multe despre tipul ăsta pe-aici.

— Dar e imposibil! Sunt atâtea mile până aici.

— Cu toate astea, am auzit lucruri grozave despre el. Ca să-ți dai seama ce faimă are.

— E imposibil ca un singur om să impună atâta respect.

— Păi nu-i om, după cum se-aude. E un drac!

— Asta n-o mai cred!

— Dacă vrei, poți să vorbești cu Berry. El a auzit vorbindu-se multe despre băiatul ăsta.

— Spune-i să vină.

Tocmai în acel moment Berry apăru în separeu, spunând:

— Ustinov! Fiică-ta vrea să vorbească cu tine!

— Spune-i să vină!

Peste câteva secunde, o tânără drăguță intra în separeu, zicând:

— Știam că nu mă înșel! Când te-am văzut intrând aici, știam c-o să te întâlnești cu Milles.

— Dar Milles mi-e prieten bun, fetiço.

— El e vinovat că tu ești așa cum ești!

— Acum trebuie să taci — spuse Ustinov fără să ridice vocea. Vorbim de ceva foarte important pentru mine... Intră Berry, vreau să vorbesc cu tine.

Acesta se execută.

— E-adevărat că-l cunoști pe șeriful din Shoshone?

— Nu-l cunosc, dar am auzit atâtea lucruri despre el, de nu-ți vine să crezi.

— Cine ți le-a povestit?

— Printre alții și unul care a fost vestit în Valea Morții și care a trebuit să-și părăsească ascunzătoarea numai din cauza acestui șerif. Cică nimeni nu scapă de răzbunarea sa !

— Nu cred eu prostiile astea !

— Dar se zice că-i adevărat tot ce se vorbește despre el.

— Și cine-i ăla care a fugit din Valea Morții de frica șerifului?

— Walt. Îl știi?

— Te cred și eu ! — exclamă, preocupat, Ustinov. Mare pistolar ! Dar nu-nțeleg cum lui Walt să-i fie frică de cineva sau de ceva.

— Pe ochii mei, acum vreo două săptămâni a venit de-acolo, deși nu se mai gândea să se mai întoarcă, pentru că-i place să mai trăiască.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— E aici, afară, în saloon. Dacă vrei, îi spun să vină.

— Da. Mi-ar place să vorbesc cu el.

Berry ieși din separeu și peste câteva secunde reveni însoțit de un om slab și în vârstă.

Judecând după atitudinea lui, puteai fi sigur că e vorba de un om cât se poate de rece și periculos.

— Vrei să-mi spui, ceva, Ustinov? întrebă.

— Da, răspunse Ustinov.

Dar, uitându-se la fiică-sa, îi spuse:

— Tu să aștepți în local, Rhonda. Te chem eu îndată. Cam fără chef, fata ieși.

Ajunsa însă pe coridorul care făcea legătura cu localul, se opri gânditoare.

Se gândea că ar putea asculta ce vorbesc, fără ca ei s-o știe.

Hotărâtă, intră în separeul alăturat și-și lipi urechea de perete.

— Ce vrei de la mine, Ustinov? — întreabă iar Walt.

— Vorbeam despre șeriful din Shoshone.

— Ai neplăceri cu el?

— Nu. De ce?

— Pentru că dacă-i așa, e de dorit s-așterni distanță între tine și el.

— Așa frică ți-este?

— Dacă l-ai cunoaște, ai înțelege perfect despre ce-ți vorbesc.

— Mie nu mi-e frică de nimeni și de nimic!

— Nici mie nu-mi era — spuse Walt surâzând. Dar l-am cunoscut pe băiatul ăsta, și nu-i nici o lașitate să-ți fie teamă de el.

— Cred că te-ai schimbat mult, Walt... Poate că îmbătrânești.

— I-am văzut pe mulți omorâți de mâna acestui băiat și, dacă am fugit din Valea Morții, a fost ca să nu mă număr printre victimele lui... Pe care-l urmărește, îl termină!

— Mă faci să mă interesez de tânăr. Cred c-o să mă duc să-i fac o vizită.

— Ar însemna să te pierzi, Ustinov !

— Crezi că m-ar învinge într-o luptă nobilă?

— Cu multă ușurință. Binișor, Ustinov, nu uita că de tine nu mă tem ! Nu vreau să te supăr cu vorbele mele.

Se pare că Ustinov îl știa prea bine pe Walt, căci nu mai făcu vreun gest spre arme.

— O să-ți arăt că e o jucărie în mâinile mele.

— Am fost totdeauna prieteni, Ustinov — spuse Walt. De aceea îți și vorbesc. Dacă ții la ceva în viața ta, nu-l înfrunta pe șeriful din Shoshone.

— Ustinov nu se teme de nimeni !

— Să-ți fie teamă de el asta înseamnă că dai dovadă de bun-simț. Crede-mă, Ustinov ! — adăugă Walt.

— Vrei să facem un pariu?

— Ce fel de pariu?

— Pe zece mii de dolari că-l las lat la picioarele mele cum dau ochii cu el.

— Și eu pariez pe tot ce am.

— Câți bani ai?

— Vreo cinci mii.

— Pariem că-l termin pe puștiul ăsta !

— Te prețuiesc prea mult ca să-ți doresc moartea, pentru a putea câștiga banii ăștia.

— Lasă prostiile și spune-mi dacă accepți !

Walt, zâmbind, se plimba în tăcere prin separeu.

— Văd că n-ai curaj. Ceca ce dovedește că ești sigur de triumful meu.

— Nu e asta, Ustinov. Mă gândesc la fata ta.

— Nu-ți face griji pentru ea ! Ești de acord?

— Dacă te-ai pregătit să-mi dăruiești acești bani, nu pot altfel decât să accept.

— Bine ! Milles și Berry sunt martori la pariul nostru. Măine plec cu oamenii mei spre Shoshone. Vii cu noi?

— Nu vreau să ajung în bătaia armei acestui diavol.

— Ne întoarcem în trei săptămâni. Poți să începi să pregătești banii.

— Sunt sigur că va trebui să plătești tu.

— Ba nu. Nu mă cunoști bine dacă spui asta.

— Pot să te asigur, fără să mă înșel, că nu există vreunul să-l întreacă pe tânăr în iuțeală și precizie.

— Curând o să fie nevoie să aleagă alt șerif la Shoshone !

Rhonda își dezlipi urechea de perete speriată de cele auzite.

Acum era convinsă că taică-său își pierduse mințile.

Nu înțelegea că, pentru un pariu de onoare, ar putea să dorească moartea unui semen.

Îngrijorată, ieși din separeul în care stătuse și peste câteva momente părăsi localul.

CAPITOLUL II

Un chelner intră în separeu, zicând:

— Walt, afară este un om care întreabă de tine.

— Cine este?

— Îl văd prima oară pe-aici. Cred că-i un străin.

Walt, cu mare precauție, se arată la fereastra care dădea în local și-l întreabă pe chelner:

— Unde este? Cine este?

Acesta se apropie de el și aruncându-și o privire prin local răspunde:

— Este cel care stă în colțul barului.

Walt se uită cu curiozitate la cel indicat. După ce-l observă câteva secunde, se schimbă la față.

Ustinov, care nu-l scăpa din ochi, îi spuse:

— Îl știi, așa-i?

— Da, răspunde Walt, preocupat.

— Cine este?

— Un agent de la Asociația crescătorilor de vite...

Se apropie să-l vadă pe agent.

Ustinov, după ce îl privi pe îndelete, spuse:

— Îl văd pentru prima oară.

— Mă urmărește de mai bine de un an — adăugă Walt.

Din cauza lui m-am ascuns în Valea Morții.

— Ce te gândești să faci?

— Nu cred să fie singur. Trebuie să plec din oraș.

— Poți să vii cu noi până la Shoshone...

— Mi-e mai frică de șeriful de-acolo decât de omul ăsta și de toată organizația lui.

— Poți să rămâi în Las Vegas, pe teritoriul Nevadei.

— Nu e o idee rea — spuse Walt zâmbind. Poate vin cu voi. La ce oră plecați?

— O să plecăm dis-de-dimineață.

— Vă găsesc eu pe drum.

— Dacă vrei, poți veni în seara asta la ferma mea — spuse Ustinov. Acolo o să fii în siguranță.

— Și ai putea intra în grupul nostru, adăugă Milles. Avem nevoie de bărbați curajoși.

— Eu sunt prea cunoscut prin zona Văii Morții.

— Asta e o problemă.

— Mă mai gândesc.

În separeu continuă să se vorbească cu însuflețire.

De cealaltă parte, agentul de la Asociația crescătorilor de vite stătea de vorbă cu o fată de la local.

— Îl știi pe un oarecare Walt? întrebă agentul, pe nume Lang.

— Da.

— Dar pe unde este?

— Acum câțva timp l-am văzut chiar în local.

— Pe unde-i patronul?

— Cu niște prieteni. Stai! Ești prieten cu Walt?

— Sigur ca da! De mai bine de un an suntem prieteni nedespărțiți.

— Nu mă minți?

— Îți spun adevărul.

— Păi este într-un separeu cu Ustinov și Berry.

— Ești sigură?

— Da. Acum vreo două minute mi-a spus o prietenă. Le-a dus băutură în separeu.

— Mulțumesc, fetiço — spuse agentul zâmbind, plecând de lângă fată.

Văzându-l că se depărtează, fata înălță din umeri.

Agentul, ca să nu atragă atenția chelnerilor, în caz că l-ar fi recunoscut vreunul, se apropie tiptil de o masă unde se juca cu însuflețire, și care se afla lângă ușa ce dădea spre separeuri.

Cu mare grijă, pătrunse în coridorul care unea localul de separeuri. De aici le examină pe rând, fără ca să fie văzut.

Ajungând la cel în care se aflau amicii, ascultă cu atenție.

Recunoscând vocea lui Walt, puse surâzând mâna pe pistoale.

Prin surprindere pătrunse în separeu, ordonând:

— Măinile sus! Nu vă mișcați sau trag!

Cei dinăuntru se supuseră.

Toți îl priveau cu mirare pe agent.

Nu aveau cum să se aștepte la asta.

— Bună, Walt, salută agentul. În sfârșit am pus mâna pe tine.

— Am și uitat pentru ce... — raspunse Walt. Și în plus, aici nu este Nevada.

— Nu asta mă preocupă. Trebuie să mă însoțești.

— Dar nu înțeleg ce se întâmplă — declară senin Ustinov. Acesta este un abuz. Nu înțeleg cum pot fi deranjate niște persoane onorabile.

— Nu te mai prefacă, mister Ustinov, Vă cunoaștem bine. Fiți mulțumit că încă n-am strâns probe contra dumneavoastră, altfel ați fi venit de asemenea cu mine.

Walt continua să-l privească pe tânăr, sperând să-l ia pe nepregătite.

— Ce te gândești să faci cu mine?

— Pentru moment, vei rămâne un sezon la biroul șerifului.

— Dar nu ai probe contra mea! strigă Walt.

— Te înșeli — spuse, surâzând, agentul. Mai mulți martori te-au văzut trăgând asupra acelei perechi de bătrâni. Dacă n-au depus mărturie înainte, a fost de frica ta și a oamenilor tăi.

— Nu trebuie să te opui — spuse Ustinov. Însoțește-l pe acest băiat până la biroul șerifului. Nu-ți face griji, o să-ți caut eu un avocat bun.

— Să nu mai pierdem timpul, mister Ustinov. Walt o să fie spânzurat fără să-l mai judece întâi.

— Dar legea nu spune astfel!

— Cu anumiți oameni e mai bine să aplici o lege proprie. Haide!

Walt nu se mai opuse. Avea încredere în prietenii săi. Lang îl dezarmă pe prizonier și le spuse celorlalți:

— Sper să nu faceți vreo prostie.

Fără alt comentariu ieși cu Walt din separeu.

Pe cînd se îndreptau spre ușă, Lang îl avertiză:

— Nu uita că pistoalele mele ochesc la cea mai mică intenție de evadare. Ar fi o prostie din partea ta să încerci să fugi.

— Nu-ți face griji, Lang, spuse Walt. Încă mai cred că legea mă protejează.

— Mai vorbim și în biroul șerifului.

Și, fără ca altceva să se mai întâmple, părăsiră localul.

Șeriful îi privi surprins.

Lang îi făcu cunoscut șerifului cele întâmpilate, și fără alte discuții îl închise.

— Să nu încetați să-l păziți, spuse Lang pe cînd se pregătea să plece din biroul șerifului. Este un dușman periculos și are mulți și buni prieteni prin oraș.

— Puteți pleca liniștit.

— Mă întorc îndată. Merg să vorbesc cu guvernatorul.

— Am eu grijă de acest om.

În acest timp, Milles spunea;

— Trebuie să-l ajutăm pe Walt. Și el ne-ar fi de ajutor în treburile noastre. E un om tare periculos cînd are pistoale și e temut în zonă.

— Nu-ți face griji, Milles, spuse Ustinov. Mă ocup eu ca Walt să iasă de la închisoare.

— Vorbesc cu un om de maximă încredere — spuse Berry, și care nu dă greș.

Berry intră apoi în local să vorbească câteva minute cu mai mulți ospătari.

* * *

Șeriful stătea de vorbă cu Walt.

— Pentru ce te-a închis?

— Vă asigur, dom' șerif, că din greșală. Trebuie să mă fi confundat cu altcineva.

— Dar nu înțeleg. Doar a dat asigurări că te-a urmărit mai mult de un an.

— Pentru ceva ce n-am făcut... O să vedeți cum se lămurește totul la proces.

În aceste momente, o mare zarvă se produse la ușa biroului șerifului. Acesta, curios, se duse până acolo.

— Eu știu că voiai să furi de la mine! exclama cineva.

— Ba nu-i așa! Doar voiam să verific că tu nu m-ai înșelat.

— Te omor!

— Dar ce se întâmplă? — întrebă șeriful, coborând pe scară.

Înainte de a primi răspunsul, unul din oamenii lui Berry intră pe o fereastră în biroul șerifului și, luând cheile, îi dădu drumul lui Walt.

— Să nu mai pierdem timpul! — spuse cel care îl eliberase. Să ieșim pe unde am intrat eu.

— ăsta a intrat în casa mea ca să mă fure! strigă unul dintre cei care comentau, răspunzându-i șerifului. L-am surprins pe când îmi umbla prin lucruri.

— Dar va asigur, dom' șerif, ca nu ma gândeam să fur ceva !

— Asta am eu grijă s-o dovedesc, răspunse cel cu insigna. Intră aici înăuntru. Până s-o dovedești, rămâi închis aici.

— Vă jur, dom' șerif !

— Taci și fă ce-ți spun !

Cu mare greutate reușiră să-l închidă pe cel acuzat de furt.

Șeriful își dădu seama îndată că Walt nu mai era în celulă.

Privindu-i pe cei care vorbeau, le spuse:

— Asta voi ați pus-o la cale ! Ticăloșilor !

— Despre ce vorbiți, șerifule ? Nu înțeleg de ce ne insultați.

— O știți prea bine ! Dar bine n-o să ieșiți din afacerea asta !

— Nu vă înțeleg.

— Te închid eu și pe tine !

— Poate v-ați pierdut mințile, șerifule ! Eu vă asigur că omul a vrut să fure din casa mea. Și l-am prins.

— Nu mai minți ! Comedia asta a fost pregătită ca să-mi distragă atenția și astfel voi să-l eliberați pe Walt.

— Nu știu despre ce vorbiți ! strigă cel ce era acuzat.

— Nu-l mai luați în seamă pe șerif ! spuse unul dintre martori. Doar el l-a pus în libertate, cine știe de ce, și acum dă vina pe voi.

Șeriful îl privi pe cel care tocmai vorbise, și-i spuse:

— Și tu o să rămâi aici!

— Nu mai vorbi prostii. Dacă încerci, o să trag în tine. Cu mine nu te joci și ăștia sunt niște proști dacă se lasă înșelați de trucurile tale.

— Când o să cadă Walt, o să spună adevărul!

— Până atunci, lasă-ne pe noi în pace! Eu am venit să-l acuz de furt pe omul ăsta, dar când văd ce se întâmplă, am hotărât să-mi retrag plângerea, dacă-mi cere iertare.

Șeriful nu știa ce să mai facă. Parcă înnebunise.

Se gândea numai la Lang și la ce-o să spună când s-o întoarce și-o să afle de fuga lui Walt.

Furios pe sine însuși, îi dădu pe toți afară din birou.

Oamenii lui Berry se îndreptară spre local, pentru a-i comunica cele întâmplate.

Berry, Ustinov și Milles îi felicitară cu multă căldură.

Șeriful, fără să știe ce face, plecă spre reședința guvernatorului, sperând să-l întâlnească acolo pe Lang.

Nu s-a înșelat; Lang era acolo cu Excelența Sa.

Guvernatorul îl primi imediat și pe șerif.

După ce-i relată cele întâmplate în lipsa lui Lang, acesta rămase tăcut câteva minute.

— Vă asigur că n-a fost vina mea. Deși n-ar fi trebuit să ies din birou, — se scuză șeriful. Dar țin să vă asigur că voi verifica dacă este aceasta opera lui Berry.

— Poți să fii chiar sigur — răspunse Lang. Erau oamenii lui care au înscenat scandalul în fața ușii biroului dumneavoastră, nu-i așa?

— Da.

— Nu vă mai faceți griji. Îmi pare rău dar că după un an de căutări reușisem să-l prind pe acest asasin. Dar nu cred că o să-și reia activitatea.

— Nici nu știți ce rău îmi pare.

— Doar v-am spus să nu vă mai faceți griji. Mă întâlnesc eu cu el. Să ne întoarcem la biroul dumatăle.

Cei doi se despărțiră de Excelența Sa, care le ură noroc.

Ajunși în biroul șerifului, Lang cercetă cu atenție podcaua.

Se apropie de o fereastră, spunând:

— Pe-aici au ieșit.

— Desigur, pe ușă n-au putut s-o facă.

Lang, tăcut, sări pe fereastră și, privind podcaua observă:

— Aici sunt urmele celor doi care au ieșit pe fereastră.

Le urmări pe o distanță de câțiva iarzi, spunând apoi:

— Și aici au urcat pe cal.

Se uită pe îndelete la urmele animalelor, făcându-i semn șerifului să se apropie.

Când șeriful fu lângă el, îi spuse:

— Trebuie să ne luăm după urme. Ar fi mai bine mâine-dimineață, la prima oră.

— Dacă pun mâna pe el, n-o să-mi mai scape! strigă șeriful.

- Să ne stăpânim nervii. O să-i fac o vizită lui Berry.
- Vin cu tine.
- Nu. Mai bine mă duc singur.
- Cum dorești!

Și Lang se despărți de cel cu steaua de șerif până a doua zi.

Nu putea să-și ascundă nemulțumirea pentru cele întâmplate, deși încercase s-o facă.

Era sigur că șeriful fusese înșelat.

Intră în localul lui Berry și pe loc își dădu seama că mai mulți ospătari își înfipseseră privirile în el.

Fără ca faptul să-l preocupe, porni spre Berry, care juca liniștit o partidă de pocher în compania lui Ustinov și Milles.

Văzându-l intrând, cei trei lăsară jocul, iar Ustinov exclamă zâmbind:

— Ce păcat că Walt le-a scăpat!

— Nu asta mă preocupă. Agenții de la Asociație nu-și pierd niciodată controlul nervilor, mister Ustinov. Vă asigur că mai dau eu ochii cu el.

— Întotdeauna am spus că Walt nu-mi place — răspunse Berry.

— Dacă-i așa, de ce v-ați trimis oamenii să-i distragă atenția șerifului?

— Dar cine a spus așa ceva?

— Nu te enerva, mister Berry. Dar n-ar trebui să te încrezi în oameni ca cei pe care i-ai trimis să-l facă scăpat

pe Walt. În general au obiceiul să se vândă celui care dă mai mult.

Spunând acestea, Lang se îndepărtă continuând să suradă.

Instinctiv, Berry își mișcă mâinile, văzându-l pe Lang cu spatele.

Ustinov însă îl opri.

Lang se întoarse, zicând:

— Trebuie să-i mulțumiți lui mister Ustinov. Altfel, la ora asta ați fi mort și înghețat.

Cei trei prieteni se priviră surprinși. Nu înțelegeau că ar fi putut descoperi intențiile lui Berry.

Totul deveni însă limpede când Lang adăugă:

— N-ar fi trebuit să așezați oglinzile astea înclinate.

Berry, văzându-se descoperit, nu mai știa ce să zică.

Lang, fără a înceta să zâmbească, plecă de lângă ei.

— Băiatul ăsta este foarte periculos — observă Ustinov.

— Și eu mi-am dat seama — adăugă Berry.

— De azi încolo casa ta va fi supravegheată. Nu trebuia să-ți trimiți servitorii.

— Doar ei puteau să facă ceea ce au făcut.

— Atunci trebuie să te gândești la dușmanul pe care ți l-ai făcut.

— Trebuie să mă gândesc la el — spuse Berry și se ridică în picioare.

Vorbi apoi cu un om în serviciul său, și peste câteva secunde, acesta fu afară.

Îl căută pe Lang cu privirea și, când îl găsi, în clipa în care dădea colțul, o rupse la fugă după el.

Ajungând în colțul străzii după care dispăruse Lang, începu să meargă fără grabă.

Mergea drept spre biroul șerifului.

Servitorul lui Berry scoase un lung cuțit din carâmbul uneia din cizmele sale de călărie și-l aștepta să ajungă la intrarea în birou. În timp ce urca cele trei trepte care duceau către birou, cuțitul sări pe neașteptate din mâinile lui și se înfipse în spattele lui Lang, care scoase un strigăt de spaimă.

Omul lui Berry începu să alerge, fără ca să-l fi văzut cineva. Peste câteva minute intră în local, făcându-i un semn lui Berry, ca să-l liniștească.

CAPITOLUL III

— Ai auzit strigătul? — întrebă surprins șeriful pe ajutorul său.

— Și un zgomot sec după aia — răspunse acesta.

— Trebuie c-a fost foarte aproape de noi.

Cei doi bărbați alergară la ușă, deschizând-o.

Rămaseră nemișcați.

Prin deschizătura ușii, lumina dinăuntru cădea pe corpul lui Lang, care zăcea pe jos cu cuțitul înfipt în spate.

Șeriful, recunoscându-l pe Lang, înjură cu voce tare și-i ordonă ajutorului său să-l caute prin împrejurimi pe autorul crimei.

Exact în acest timp servitorul lui Berry dădea colțul, iar ajutorul de șerif se luă după el, trăgând focuri cu Coltul său.

Se temea însă că un alt cuțit i s-ar putea înfige și lui în spate. Preocupat că nu l-a recunoscut pe fugar, se întoarse în biroul șerifului care auzind împușcătura, întrebă:

— Cine era?

— N-am putut să-l recunosc.

— Nu l-ai nimerit?

— Nu.

— Ce păcat! Lașii!

-- A intrat în localul lui Berry — spuse ajutorul. Dar n-am îndrăznit să intru, să nu mi se întâmple același lucru ca bietului băiat.

— Bine ai făcut. Trebuie să fie aici mâna lui Berry!

— Știu doar un singur om care poate arunca cuțitul de la distanță, fără teamă de a da greș cum a făcut-o cel care l-a omorât pe tânărul ăsta — comentă ajutorul.

— Pancho, mexicanul care lucrează la Berry?

— Chiar el!

— Să vorbim mâine cu el!

— Dar n-avem probe.

— Poate găsim vreun indiciu sau pe cineva care l-a văzut ieșind din local. Ar fi suficient.

— Să-l ducem pe Lang înăuntru.

Amândoi îl luară pe rănit și-l puseră pe un pat care se afla într-o cămăruță.

Ajutorul, privindu-l pe Lang, exclamă:

— Dar băiatul ăsta trăiește!

— E imposibil! — răspunse șeriful. Apoi, apropiindu-se de rănit își puse urechea pe pieptul lui, adăugând: — Ai dreptate! Inima îi bate... Să chemăm un doctor! Repede!

Ajutorul, fără să mai aștepte, ieși din birou alergând. În scurt timp se întoarse însoțit de un doctor. Acesta îl consulta în tăcere.

Într-o jumătate de oră termină de curățat rana.

— Cred — spuse doctorul — că peste câteva zile va fi în afară de orice pericol; e un tip tare rezistent și poate suporta pierderea de sânge.

- Ce să facem cu el?
 - Lăsați-l aici câteva zile. — Dar trebuie să-l supra-vegheați tot timpul ca să nu se miște.
 - De ce nu rămâneți chiar dumneavoastră?
 - Mai am de văzut și alți pacienți, șerifule.
 - Înțeleg.
 - Dar nu vă faceți griji; mâine-dimineață la prima oră revin să-l văd.
 - Să dea Dumnezeu ca să-i prindem pe mișei!
 - Cine i-a înfipt cuțitul?
 - Nu-l știm.
 - Nu-l știm, doctore.
 - A fost tare dibaci cel care a făcut-o.
 - Trebuie să fi fost Pancho! — exclamă ajutorul.
 - Servitorul lui Berry?
 - Chiar el!
 - Dar băiatul rănit unde lucrează?
 - Este agent al Asociației crescătorilor de vite.
 - Înțeleg. Aveți grijă să nu se miște și nu uitați că trebuie supravegheat permanent.
 - Fiți liniștit, domnule doctor. N-o să ne mișcăm de lângă el.
- În acest timp, în localul lui Berry, clienții se distrau.
- Numai Pancho, după ce făcuse semnul care să-l liniștească pe Berry, se ascunse în biroul acestuia. Îi era teamă că cel care a tras asupra lui l-a și recunoscut.

Nu era sigur dacă fusese șeriful sau ajutorul său, dar unul dintre ei trebuie să fi fost, pentru că-i văzuse lucind insigna pe piept.

Berry, mirat că nu-l mai vede pe Pancho prin local, o întreabă pe una dintre fete de el.

— Acum câteva minute a intrat în biroul tău.

Berry, fără zgomot, se îndreaptă spre locul indicat de fată.

Intră decis și întreabă:

— Ce faci aici?

— A venit șeriful?

— Nu.

— Ori ajutorul lui?

— Nici.

— Nu mai înțeleg, spuse preocupat Pancho. Sunt sigur că m-a urmărit unul dintre ei. A tras în mine.

— Dar te-au văzut? — întreabă speriat, Berry.

— Nu cred că m-au recunoscut.

— Ești un prost! — mormăi Berry.

— Dacă n-a venit niciunul dintre ei înseamnă că n-au putut să mă recunoască.

— Sau poate că așteaptă dimineața ca să vină după tine. Ar fi bine să dispari de pe-aici.

— Cred că ai dreptate. O să plec la Tucson.

— Dacă vrei, poți să pleci cu oamenii lui Ustinov.

— Nu e rea ideea,

— Nu mai aștepta dimineața. Ieși pe poarta din spate și du-te la ferma lui Ustinov. Îi spui ce s-a întâmplat. El o să te ajute.

— Deși nu cred c-am fost recunoscut.

— Toți știu că în Phoenix ești cel mai bun aruncător de cuțit. . . Trebuie să pleci, nu ne putem asuma riscul dacă ai fost recunoscut.

— Bine, plec chiar acum. Recunosc că sunt puțin nervos, și dacă ar veni șeriful n-aș putea să mă stăpânesc.

— Dar băiatul ăla a murit?

— Tu știi că niciodată nu dau greș.

— O să-ți dau ce ți-am promis.

Și Berry, deschizând un sertar, scoase un teanc de bancnote, pe care i-l dădu lui Pancho.

Acesta, fără să se mai oprească să numere banii, se despărți de Berry, ieșind fără ca să-l vadă nimeni pe poarta din spate.

În scurt timp descălecă în fața fermei lui Ustinov.

La una din ferestre se vedea lumină, ceea ce dovedea că cei de aici nu se culcaseră încă.

Sună hotărât la poartă.

Oamenii adunați în sufragerie puseră mâinile pe „Colturile“ lor.

Numai Walt își scoase pistoalele, în timp ce se ascundea după niște fotolii.

Zgomotele o deșteptară pe Rhonda, care dormea liniștită.

Mirata de ora tirzie, apară în ușa camerei, să vadă cine suna la ora aceea.

— Deschid eu! — îl auzi spunând pe tatăl său.

Rămânând în ușa sufrageriei, dinspre scări, fata putu să-i vadă pe cei care erau cu taică-său, și, judecând după atitudinea lor, gândi că se tem de o vizită neplăcută.

De aceea deveni și mai atentă.

— Cine este? — întrebă Ustinov.

— Sunt eu, Pancho!

Rhonda nu înțelegea rostul vizitei acelui om.

Aceste cuvinte îi liniștiră însă pe cei din cameră.

Ustinov deschise ușa și Pancho intră.

— De ce-ai venit? — întrebă Ustinov.

— Îți explic îndată. — răspunse Pancho.

Se așezară din nou în sufragerie.

Rhonda, cu mare grijă să nu fie auzită, coborî pe scară și-și lipi urechea de ușă; dorea să afle ce se vorbește.

— Ce s-a întâmplat? Ce cauți la ferma mea?

— Mi-a spus Berry că pot veni. Cred c-am fost recunoscut de un șerif sau de ajutorul lui când l-am omorât pe băiatul ăla.

— Te referi la agentul Lang? — întrebă Walt.

— Da.

— L-ai omorât?

— Cel puțin cuțitul meu s-a înfipt în spatele lui. — răspunse zâmbind Pancho.

Rhonda se înfioră auzind acestea.

— Ești sigur că te-a văzut șeriful?

— Nu cred că m-a recunoscut; totul fiind posibil, Berry mi-a spus că e mai bine să vin aici la tine și mâine să merg cu voi spre Nevada.

— O măsură bună.

— Trebuie să-i mulțumești lui Pancho că te-a scăpat de agentul ăla, Walt, spuse Milles.

— Te cred c-o să-i mulțumesc! Dar sunt sigur că nu era singur. Băieții ăștia merg de obicei în doi.

— Dar cel mai periculos era ăla înaltu'.

— Așa este. Mă ura de mult timp. Mare păcat că n-o să fiu prezent la înmormântarea lui.

Toți râseră în hohote.

Rhonda, speriată de tot după cele auzite, se întoarse în camera ei.

Mult timp se plimbă prin cameră, iar când se culcă din nou, nu putu să adoarmă.

Cele auzite și gândurile sale n-o lăsau să se odihnească.

Acum era pe deplin convinsă că taică-său își pierduse mințile. Nu mai era același pe care îl lăsase cu trei ani în urmă, pentru a merge la colegiu. Probabil că l-au pierdut prietenii care îl înconjurau!

Trebuia să vorbească neapărat cu taică-său înainte de plecare.

Se gândea la bietul șerif din Shoshone.

Era sigură că la ora aceea dormea liniștit, fără să știe că peste câteva ore pericolul va veni din Phoenix la Shoshone.

Trebuia să-l convingă pe taică-său. Nu poţi omori pe cineva pentru un pariu.

Când primele raze de soare veniră la fereastra sa, o găsiră tot trează.

De teamă să nu adoarmă totuşi, ieşi din cameră.

După ce trecu încet în revistă tot ce se întâmplase în ziua precedentă, se îndreptă spre camera tatălui său.

Bătu cu hotărâre.

— Tată, eu sunt.

— Intră. Dar ce doreşti la ora asta, fata mea?

— Vreau să vorbesc cu tine. Astă-noapte am ascultat tot ce-aţi vorbit.

— De o mie de ori ţi-am spus că nu vreau să asculţi pe la uşi!

— Astă-noapte n-am putut să evit tentaţia de-a asculta... Nu înţeleg cum de te-ai înconjurat de asasini şi hoţi de vite! Nu mai eşti cel pe care îl ştiam!

— Băieţii ăştia, în fond, sunt buni şi nobili. S-a întâmplat însă ca împrejurările să-i oblige să lase drumul bun.

— N-o să reuşeşti să mă convingi, ca altădată, tată. După cele auzite astă-noapte, nu mai există vreo forţă capabilă să mă convingă. Trebuie să renunţi la toate aceste prietenii şi să redevii omul care ai fost întotdeauna!

— Sigur, fata mea. Îţi promit că la întoarcerea de la Shoshone o să renunţ la toţi prietenii mei şi o să mă retrag la fermă cu tine. Dar acum lasă-ne să ne odihnim! Peste câteva ore plecăm la drum.

— Nu trebuie să mergeți la Shoshone ! Șeriful de-acolo nu ți-a făcut nimic !

Ustinov se ridică din pat, întrebând :

— Cine ți-a spus că o să-l vizitez chiar pe șerif ?

— Nimeni.

— Atunci cum de știi ?

— Datorită urâtului obicei de-a asculta pe la uși.

— Dar aici n-am vorbit nimic despre asta !

— Dar în separeul din localul lui Berry, așa-i ?

Ustinov izbucni în hohote de râs.

— N-o să te schimbi niciodată, fetițo ! Dar nu uita că sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le auzi sau să le știi.

— Mă interesează tot ce are legătură cu tine ! Prea mult suferă biata mama !

— Lasă-mă acum să mă odihnesc !

— Ți-ai pierdut mințile, tată ! — strigă Rhoda. Ai ajuns un pistolar odios ! Și acum, ca să le demonstrezi prietenilor tăi că nimeni nu poate să te bată și că le ești superior, te duci să cauți un cow-boy care nu ți-a făcut nimic, ca să-l omori. Ești odios !

— Rhonda !

— Deși te iubesc așa de mult, tată — adăugă fata plângând — aș vrea să nu câștigi tu cei cinci mii de dolari pe care i-a pus în joc Walt.

— O să te... !

Dar nu putu să mai continue, Rhonda ieși alergând din camera tatălui său. Imediat încălecă un cal și plecă să se plimbe prin fermă.

Când se mai liniști își spuse că va pleca și ea la Shoshone. Trebuia să-l avertizeze de pericol pe șeriful din acel orășel.

Nu mai putea consimți ca tatăl său să continue să omoare și alte ființe nevinovate.

Peste câteva ore se întoarse în casă.

Tatăl său se pregătea de plecare.

Sub portal, împreună cu maică-sa, urmăreau pregătirile.

Mama, știind tot de la fiică-sa, exclamă plângând:

— Nu putem face nimic pentru el, fetițo! De mai mulți ani și-a pierdut judecata și s-a transformat într-o hienă!

— Îl putem împiedica să moară spânzurat!

— Nu putem s-o facem.

— Cel puțin să încercăm. Eu sînt pregătită să merg la Shoshone să-l avertizez pe șerif de intențiile tatei. Sper că dacă este un om bun o să mă înțeleagă și o să se poată salva.

— No să ajungi la timp, fetițo.

— Voi încerca! Chiar mâine o să plec într-acolo.

Ustinov, înconjurat de prieteni și servitori era gata de drum, când apăru un om de-al lui Berry.

Cele două femei se apropiară și ele, să încerce să audă ceva.

Noul sosit, adresându-se lui Pancho îi spuse:

— M-a trimis Berry să-ți spun că n-ai nimerit-o aseară. Agentul n-a murit.

— Nu-i adevărat! — strigă Pancho.

— Ba da, deși este într-o stare gravă și nu se știe dacă mai scapă.

— E prima oară când dau greș.

— Ți-a transmis Berry ca să pleci cât mai iute. Șeriful a venit la prima oră la local să întrebe de tine.

— Și ce i-ai spus?

— Că ai ieșit foarte devreme să dai o raită.

— Ce-a mai întrebat?

— Dacă ai ieșit aseară, în jur de zece, din local.

— Și Berry ce i-a spus?

— Că n-ai ieșit deloc.

— Când te-ntorci, transmite-i mulțumiri lui Berry. Ce-a mai spus șeriful?

— Ne-a asigurat că ajutorul lui te-a recunoscut. Stă și te așteaptă în local.

— Sper să se plictisească repede, răspunse râzând Pancho.

Rhonda, privind-o pe maică-sa, îi spuse:

— Mă duc să vorbesc cu șeriful. Nu putem fi de acord ca asasini ca Pancho să umble liberi!

— Fii cu multă grijă, fata mea! Dacă află ei, să nu crezi că dacă ești fiica lui Ustinov te vor ierta. Cred că și tatăl tău ar fi în stare să te omoare.

— Nu cred să fie atât de avansată nebunia lui.

— Ajutorul dumneavoastră probabil că s-a înșelat, dom' șerif, spuse Berry. Pancho n-a ieșit din local toată seara.

— Poate că s-a înșelat — spuse șeriful. Dar, oricum, aş dori să stau de vorbă cu el.

— După șerif, nu este unul în Phoenix care să taie cu cuțitul ca acest servitor al dumitale — spuse un bătrân care îl însoțea pe cel cu insigna de șerif.

— Șeriful știe că în Phoenix sunt mulți mexicani care se pricepe foarte bine să folosească cuțitul.

— În orice caz mi-ar place să-i pun întrebări acestui mexican — adăugă bătrânul.

— Dar cine ești dumneata de te bagi în vorbă? — întrebă Berry surâzând.

— Este tovarășul lui Lang — răspunse șeriful, anticipînd cuvântul însoțitorului său.

Cu toate acestea auzind răspunsul, Berry deveni nervos. Își reveni curînd din surpriză, spunînd:

— Nu știam că băiatul avea și un însoțitor. Credeți-mă că regret cele întîmplate.

— Poate că nu mai regreți dacă reușesc să vorbesc cu mexicanul ăla — replică sec însoțitorul lui Lang.

Berry plecă de lângă ei să vorbească cu oamenii săi.

Șeriful și agentul mai în vârstă îi interogă apoi pe servitori.

Dar toți spuneau aceleași lucruri ca și Berry.

Afirmău că niciunul nu l-a văzut ieșind seara trecută pe Pancho.

Una dintre femei spuse:

— Vă asigur eu că n-a ieșit.

— Cum ne poți asigura?

— Aseară, cu mult înainte de a se comite crima și mult timp după aceea, Pancho a rămas așezat la masa 'aceea, jucând o partidă de poker. Eu totdeauna mă așez lângă el; zice că îi port noroc.

— Ești sigură? — întrebă bătrânul agent.

— Credeți că mint? Eu vă spun că ajutorul dvs. s-a înșelat.

— Așa o fi. Și dacă-i așa, trebuie să plecăm.

— Poate nu peste mult timp fac dovada că minți, fato. Și atunci, mai bine pleci imediat, că n-o să te scape nici faptul că ești femeie.

— Sunt calmă, domnule. Și conștiința mea este curată. N-am de ce să mă tem.

— Ar fi bine să fie cum spui.

Agentul și șeriful se pregăteau să plece, când primul, întorcându-se spre fata care îi zâmbea, întrebă:

— Cine a mai jucat atunci poker?

— Mai mulți...

— Poți să-mi spui numele unuia dintre ei?

— I-am văzut atunci prima dată.

— Înțeleg. La revedere, bună ziua.

Fata deveni neliniștită de felul în care o salutase acel om. Era convinsă că n-a crezut-o.

Berry se apropie de ea, felicitând-o.

— Să nu crezi că vulpea asta bătrână a înghițit gogoșa — spuse ea.

— Ba sunt sigur că te-a crezut. Ai spus-o perfect.

— Eu nu sunt așa sigură.

În acest timp, agentul îi spunea șerifului:

— Fata asta minte.

— Eu te-aș asigura că a fost sinceră.

— Cunosc bine genul ăsta de femei. Dar voi aștepta. Ajunseră la birou tocmai când medicul pleca de la rănit.

— Cum îi mai merge bolnavului, doctore? întrebă șeriful.

— Mult mai bine. Acum vă pot asigura că pericolul a trecut. Băiatul ăsta trebuie să aibă forța unui taur.

— De-ați ști cât mă bucur, — spuse cel cu insigna. Când mai veniți să-l vedeți?

— Diseară, deși nu cred că mai este nevoie.

— O să fim mult mai liniștiți dacă veniți.

— Voi veni, puteți fi siguri.

Se despărțiră de doctor și intrară în birou.

Vorbeau cu însuflețire, când intră un cow-boy, spunând:

— Tocmai l-am văzut pe Pancho în compania lui Ustinov și a altora.

— Unde mergeau?

- Spre nord.
- Ai mai recunoscut pe vreunul?
- Pe câțiva cow-boys de la ferma lui Ustinov.
- Era și Walt cu ei?

Văcarul rămase câteva secunde pe gânduri, și zâmbind spuse:

- Da. Sunt sigur că unul dintre ei era Walt.
- Mulțumesc.

Chiar în acele clipe, Rhonda se opri în fața ușii biroului șerifului.

În timp ce trecea pragul biroului șerifului începu să se căiască. Ceea ce se pregătea să facă putea pune în pericol viața tatălui ei.

Se pregătea să încalece din nou, când șeriful o salută:

- Bună ziua, domnișoară Rhonda!
- Bună, șerifule — salută nervoasă, fata.
- Veneți să mă vedeți?
- Nu. Veneam să-l văd pe rănit.
- Puteți intra, dacă doriți. Dar nu poate vorbi.
- Vin atunci altă dată.
- Ascultați, domnișoară Rhonda. — Aș dori să vă pun câteva întrebări.
- Spuneți, domnule șerif.
- Vreți să intrați, vă rog?

Rhonda intră, și odată ajunși în birou, șeriful i-l prezentă pe Jeffries, cum se numea bătrânul agent.

Acesta salută cu afecțiune.

- Unde este tatăl tău?

— A plecat la drum acum două ore.

— Unde s-a dus?

— Cred că-și vizitează niște prieteni de-alături, din Nevada. Mi se pare că la Las Vegas.

— Cine îl mai însoțește?

— Mai mulți cow-boys de la fermă.

— Nimeni altcineva?

Rhonda, privindu-l pe șerif, întrebă:

— Ce vreți să spuneți cu întrebarea dumneavoastră?

— Oh, nimic, domnișoară Rhonda! Îl însoțesc numai văcarii de la fermă?

— Nu. Era și unul Walt cu ci.

— Și Pancho?

— Și el.

— Când a venit Pancho la fermă?

— Azi-noapte.

— Știi pentru ce?

— Nu cunosc.

— El a fost, domnișoară Rhonda, cel care a înfipt cuțitul în însoțitorul meu — spuse Jeffries.

Rhonda, nervoasă, rămase pe gânduri.

Cei doi bărbați o priveau în tăcere.

În cele din urmă fata, după o luptă interioară cu propriile-i gânduri, hotărî să spună adevărul.

— Știam toate astea, spuse. Venisem pregătită să vă mărturisesc anumite lucruri... Dar am renunțat când șeriful m-a salutat.

— Nu mai spuneți, — interveni Jeffries mulțumit. Dumeata știi că Pancho a fost cel care a vrut să-l omoare pe Lang?

— Da.

— Dar de unde?

— Astă-noapte l-am auzit pe Pancho spunând-o.

— Sunteți sigură?

Rhonda rămase tăcută câteva minute.

— N-o să i se întâmple nimic tatei?

— Vă promit că o să-l apăr eu pe tatăl dv.

— Sunt absolut sigură. Vă spun că l-am auzit povestind chiar pe el.

— De ce a venit la voi la fermă?

— Pentru că Berry i-a spus așa. Se temea că dv. sau ajutorul l-ați recunoscut, și de frică a venit la noi acasă ca să plece apoi împreună cu tata la Las Vegas.

— Dar ce-l leagă pe tatăl dv. de acești asasini?

— Nu știu. Dar sunt convinsă că tata și-a pierdut mințile. Șeriful îl știe de mulți ani și poate să spună că niciodată n-a fost ca acum. Și mama zice că este anormal.

— Mă duc să-i fac o vizită lui Berry — spuse Jeffries.

— Nu vă grăbiți — spuse cel cu insigna. Acum știm adevărul și cu mărturia domnișoarei Rhonda îl putem închide. Dar trebuie să așteptăm ca Pancho să se întoarcă. Dacă-l luăm pe Berry, adevăratul făptaș nu mai apare niciodată.

— Aveți dreptate, O să aștept.

— O să avem ocazia când Lang o să fie bine.

— Și îi lăsăm să prindă curaj! Dacă Berry capata încredere, o să-l cheme înapoi pe Pancho. E un servitor credincios.

— Nu știm cum să-ți mulțumim pentru ce ne-ai spus.

— Vă cer doar îngăduință pentru tata.

— Contra lui nu există nici o probă, până acum... Este foarte inteligent și încă n-avem nici o singură dovadă care să-l acuze.

— Vă rog să nu spuneți nimănui ce v-am spus. Dacă ar afla tata, ar fi în stare să ne omoare și pe mine și pe mama.

— Poți pleca liniștită. Ce prieten o să-și viziteze tata la Las Vegas?

— Nu știu. Aici cunoaște mai mulți oameni; dar, în realitate nu s-a dus chiar în acest oraș.

— Atunci?

— Merge la Shoshone. A pariat pe cinci mii de dolari cu Walt că o să-l omoare în luptă dreaptă pe șeriful de-acolo.

— Bietul Garry! — exclamă Jeffries. Chiar dacă într-adevăr s-ar înfrunta cu el în condiții egale, tatăl tău ar fi cel care și-ar pierde viața.

— Îl cunoașteți pe acest șerif? — întrebă Rhonda.

— Da.

— Și cum este?

— Un tip mare. Să aibă vreo cinci ani mai mult ca dumneata.

— Și-i adevărat că e atât de periculos pe cât se aude?

— întrebă cel cu insigna.

— Cel care nu-l cunoaște poate crede că este o exagerare tot ce se povestește despre el; dar noi, cei care îl cunoaștem știm prea bine că este chiar mai grozav decât tot ce spune lumea.

— Am auzit spunându-se că este un bun ochitor — declară șeriful.

— Cel mai rapid din câți am cunoscut, și de mulți ani trăiesc printre oameni dibaci.

— Dacă-i așa, tatăl meu este în pericol.

— Ați înțeles, domnișoară Rhonda. Dar dacă tatăl dumitale nu-i dă motive lui Gary să tragă în el, nici Gary n-o va face. Doar când este un caz deosebit trage ca să omoare.

Continuare să vorbească cu însuflețire.

Peste o oră Rhonda pleca, prietenă de-acum cu Jeffries. Acesta, văzând-o plecând, observă:

— Mare păcat ca o fată ca aceasta să aibă un tată ca Ustinov.

— Nu înțeleg cum a putut să se schimbe atât de mult omul ăsta, — spuse șeriful. Eu îl cunosc de vreo douăzeci de ani, și întotdeauna a fost o persoană onorabilă și cumsecade.

* * *

Ustinov și însoțitorii săi trecură de Las Vegas.

De două zile se aflau prin împrejurimi.

— Aș zice să mergem până la Valea Morții — declară Walt. Acolo m-aș simți mult mai în siguranță.

— Nu te îngrijora, Walt — spuse Ustinov. Doar acum sânt și eu cu tine.

— Cu toate astea aş prefera să mergem spre Valea Morții.

— Dar dacă ești cu noi n-ai de ce să te temi — adăugă și Milles.

— Dacă l-ai cunoaște pe șeriful ăsta, n-ai mai vorbi așa.

— Eu nu vreau să mă gândesc că lui Walt îi este frică.

— Totuși băiatul ăsta mă preocupă și pe mine.

— Acum suntem mulți. Vreau să-nțelegi că eu o să câștig pariul!

— Ar însemna din partea ta să te sinucizi, Ustinov.

— O să-ți demonstrez exact contrariul.

— Cum dorești, dar eu nu vreau să intru în Shoshone. Mulți m-ar putea recunoaste, și dacă află și șeriful, n-aș mai fi în siguranță nici în fundul Văii Morții.

— Nu cred c-ar îndrăzni să vină după tine în iadul ăla.

— Din nou te-nșeli, Ustinov — spuse Walt. Băiatul ăsta e cel mai bun cunoscător al iadului de-acolo. De aceea și pier toți cei care intră încrezători în iad, pe furiș.

— Ard de dorința de a-l cunoaște pe acest personaj.

— Dacă ajungi să te înfrunți cu el, nu mai ai timp de căință.

— Nu mai vorbi prostii, Walt — strigă Ustinov. Mă enervezi.

— Vreau doar să vă avertizez de pericolul care vă paște.

— Ca să-ți demonstrez că nu-i așa, mai întâi o să râd de el! O să fur toate vitele de pe la fermele din jur, ceea ce

înseamnă și o afacere bună, și pe urmă, când m-oi plictisi, o să-l caut și o să-l omor.

— Trebuie să rămâi cu noi, Walt — spuse Pancho.

— Tare mi-e că greșeala ta o să complice lucrurile, Pancho.

— Dar mai trece până s-o înzdrăveni tipul, dacă chiar nu moare.

— Prietenii lui o să mă caute pe mine.

— Dar n-o să-ți știe ascunzișul...

— Cum se vede că încă n-ai fost urmărit de copoi, altfel n-ai vorbi așa.

— Și să nu uiți că noi lucrăm organizați.

— Dar cu toate astea, prost teren de curse v-ați ales.

— Pleacă dacă vrei! — strigă Ustinov, care începuse să-și piardă calmul. Dar și dacă rămâi, o să câștigi câteva miișoare bune!

— Ce vă gândiți să faceți?

— Mai multe lucruri.

— Și de ce nu-mi spuneți? Dacă mă interesează o să rămân.

Ustinov vorbi apoi câteva minute.

Walt, ascultându-l, zâmbea satisfăcut.

Când termină, Ustinov spuse:

— Cred c-o să rămân. Deși vă spun că am ideile mele despre șerif.

— Avem noi grijă de el!

— Atunci puteți conta pe mine!

— Mă bucur — răspunse mulțumit Ustinov. Ai adus cei cinci mii de dolari?

— Da.

— Atunci pregătește-i de pe-acum. În câteva ore o să fie ai mei.

— Să nu crezi că-i așa ușor. Când te-oi afla față în față cu tipul, încearcă să nu pierzi nici o fracțiune de secundă.

— N-o să uit asta.

Își continuară drumul călare și povestind.

Tot ce le propunea Ustinov oamenilor lui era puțin cam greu de îndeplinit din cauza deșertului.

— E periculos să furi vite pe-aici — spuse Miller. Pământul este foarte uscat și ne pot lua urmele cu destulă ușurință.

— Nu te gândi la asta. Înainte de-al omorî pe tip, vreau să-i dau motive să mă urască.

— Te-ai expune astfel prea mult.

— Aici eu poruncesc! — strigă Ustinov supărat.

Milles și băieții schimbă priviri între ei și rămaseră tăcuți.

— Tot ce v-am propus până acuma a ieșit bine; atunci n-aveți motive să credeți c-o să mă înșel de data asta.

— Dar...

— Trebuie să taci și să te supui, Milles — încheie sec Ustinov.

Milles rămase tăcut.

Peste vreo oră zăriră orașelul și se îndreptară decizi spre el. Locuitorii din orașel îi priveau curioși. Tot grupul porni spre saloonul din piață.

Judecând după hărmălaie, localul era arhiplin. Cei din grup descălecară în fața lui. Toți cei care îl însoțeau pe Ustinov verificară dacă puteau scoate cu ușurință pistoalele din toc.

— Crezi c-o fi și șeriful înăuntru?

— Nu prea are acest obicei — răspunse Walt.

— Atunci să intrăm. Dar cu discreție — spuse Ustinov.
Nu vreau să fiu luat prin surprindere.

Toți puseră mâna pe arme și pătrunseră fermi.

Ustinov mergea în frunte.

— Mâinile sus! — strigă.

— Atenție la mișcările care vi se par suspecte! — îi preveni Milles. Ustinov, privindu-i pe cei dinăuntru, întrebă:

— Nu este și șeriful pe-aici?

Nu-i răspunse nimeni.

Cow-boys, surprinși, se priveau unul pe altul.

— Nu ați auzit?

Dar ei tăcură mai departe.

Surpriza produsă de noii sosiți le tăiase limba.

— Am întrebat dacă șeriful nu se află printre voi!

— Doar vedeți că nu este.

— Da' ce vrea cu el? întrebă un văcar mai în vârstă.

— Renumele acestui om a ajuns și în Sud și în Nord, și am venit pregătit să demonstrez că nu este chiar așa cum se spune, dacă în fața lui este cineva care are și mușchi și creier.

— Ți-a făcut șeriful ceva? — întrebă un văcar cu barbă deasă și albită aproape în întregime.

— Nu!

— Atunci, de ce îl cauți?

— Asta nu te interesează! — urlă Ustinov.

— Păi, sincer, nu te mai înțeleg.

— Când l-oi întâlni poate c-o să înțelegi!

— Sigur că nu ți-a făcut nimic?

— Sigur!

— Ei, atunci înseamnă că ți-e frică cumva de el.

— Mie nu mi-e frică de nimeni!

— Și-atunci de ce îl cauți?

— Pentru că m-am plictisit să tot aud vorbindu-se de el și am pariat pe cinci mii de dolari că îl voi omorî.

— Ar fi mai bine să plecați. Te lupți numai dacă ai vreun motiv anume.

— Atunci îl provoc pentru ca să aibă motive!

— Și el n-o să vrea să se lupte cu tine, și cred că n-ai pariat ca să demonstrezi că ești un asasin.

Obişnuiții localului și curioșii îl priveau pe bătrân speriați de-a binelea.

— Oprește-te moșul dracului, dacă nu vrei să încep chiar cu tine!

— Poate că moartea mea ți-aduce renume.

— Am spus să taci, moș prost ! — urlă Ustinov.

— Să omori un bătrân e o faptă care-ți satisface poate mândria ta de pistolar, comentă bătrânul cu barbă albă. Când eram tânăr cum ești tu, nu căutam bătăile, dar nici nu fugeam de ele ; dar de câte ori trebuia să folosesc cuțitul îmi părea tare rău, pentru că aici, în Sud, e loc să faci lucruri mai bune.

— Zi-i să tacă ! — strigă Pancho, sau cuțitul meu i se înfige în beregată !

— Șezi potolit, Pancho, — spuse Miller. Ustinov o să-l aranjeze cum trebuie pe moș.

— Lasă-l să le zică. Pe mine numai șcriful mă interesează, spuse Ustinov.

— De ce? Să crești în ochii oamenilor tăi?

— Taci, odată !

— Da' nu vreau. Poți și să tragi în mine. Sunt o pradă bună. Deși sunt bătrân, am fost un pistolar grozav, cum poate ești tu acum.

— Fă-l să tacă.

— Lasă-l să continue. Poate sunt ultimele lui vorbe.

— Văd că nu ți-a crescut pulsul, înseamnă că ești periculos — spuse bătrânul. Dar mișcă-te din Shoshone, e mai bine pentru tine să-ți pierzi dolarii decât liniștea.

— Cum vine asta?

— Pentru că n-o să mai poți dormi liniștit.

— Nu te-nțeleg.

— Dar e prea simplu. De fiecare dată când o să omori pe careva, fără să vrei, o să-ți vină în gând vorbele mele și ele o să-ți ia din curaj.

Ustinov izbucni într-un râs sonor.

— Te-nșeli asupra mea — îi spuse.

— Să nu zici asta. Curajul aduce succese doar celor care nu iau viața semenilor. Curajul este inconștiență.

— Mă enervezi! — strigă Pancho, continuând să se joace cu cuțitul pe care-l ținea în mână.

— Potoliți-vă — spuse Ustinov. Nu înțeleg cum niște oameni ca voi își pierd cumpătul pentru vorbăria moșului.

— Nu mai suport, Ustinov! Mă enervează.

— Păi, calmează-te — spuse Ustinov, care se duse spre bătrân, adăugând:

— Ar fi bine să taci odată, până nu-i scoți din răbdări și din bocanci pe oamenii mei.

— În cazul ăsta, o să tac.

— Așa îmi placi mai mult — spuse Pancho zâmbind.

— Spune-mi, totuși, unde l-aș putea găsi pe șerif?

— Dacă dumneata cauți victime, poți să începi cu mine — spuse bătrânul. Doar ți-am spus că sunt o pradă bună.

— Mă interesează șeriful!

— Eu sunt taică-său!

Ustinov și oamenii săi îl priveră pe bătrân.

— Ah! — exclamă Ustinov. Dumneata ești tatăl?

— Da.

— Și d-aia încercăi să mă convingi?

— Pentru că doresc ca fiul meu să traiască liniștit și să nu mai fie nevoit să-i omoare pe alții.

— Da' și băiatul matale a omorât niște oameni.

— Pentru că l-au căutat, ca și voi.

— Și el tot așa gândește?

— Întotdeauna băiatul meu a fost în apărare. N-a omorât cu sânge rece sau ca să demonstreze o tristă superioritate asupra cuiva.

— Ți pierzi timpul, Ustinov; eu deja l-aș fi lichidat pe bătrânul șarlatan.

— Dacă și eu aș avea anii tăi, nu cred c-ai îndrăzni să mă insulti cum o faci acum — spuse bătrânul.

— Nu mă face să-mi pierd răbdarea!

— Ține-ți gura, Milles — vorbi Ustinov.

— Devin nervos când îl aud ce spune!

— Așa se-ntâmplă tuturor celor care nu sunt de partea legii, când le vorbesc așa cum vă vorbesc și vouă.

— Poruncește-i să tacă odată! — strigă Pancho, aruncându-și cuțitul spre pălăria bătrânului.

Bătrânul, văzându-și pălăria pe jos, cu cuțitul înfipt în ea, se înfioră, gândindu-se la ce s-ar fi întâmplat dacă omul greșea ținta.

Pancho, zâmbind, se aplecă să ia cuțitul, și dându-i bătrânului pălăria, îi spuse:

— Să știi că data viitoare ochesc puțin mai jos!

— Ar fi tot o mârșăvie — spuse bătrânul în ciuda fricii ce o simțea.

— Potolit, Pancho! — ordonă Ustinov. Batrânul ma interesează. În afară de asta, să recunoaştem că e just ceea ce face.

— Ia slăbeşte-mă! Am venit să distrugem renumele şerifului din oraşel, dar dacă o ţinem mereu aşa, degeaba.

— El n-are nimic contra voastră. Nu-l veţi determina să se lupte şi va trebui să-l omorâţi prin trădare. Sunteţi nişte criminali!

— Ustinov! — strigă Milles. Dacă nu-l faci să tacă pe nebunul ăsta, o să-l fac eu!

Walt, apropiindu-se de Ustinov, îi spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm. Cred c-au şi plecat să-l caute pe şerif, şi ne-ar vâna prea uşor. Te asigur că este un bărbat adevărat, şi cu el nu se poate glumi.

— Nu cred c-o să mai întârzie mult.

— Întreabă şi pe altul despre el. Dacă este sigur că ăsta este taică-său, o să încerce să te înşele.

Ustinov, apropiindu-se de unul din cei de faţă, îi propti Coltul în stomac, spunându-i:

— Ia aminte că dacă nu răspunzi sincer la întrebările mele, degetul meu o să apese, şi nu-i greu pentru tine să-ţi imaginezi ce-o să se întâmple, nu-i aşa?

Cel întrebat dădu din cap afirmativ, speriat cu totul. Tremura destul de vizibil.

Acest fapt îi făcu să râdă în hohote pe oamenii lui Ustinov.

— Unde se află şeriful?

Cel întrebat mișcă din cap și făcu gesturi că nu poate vorbi.

— Ori poate nu ai auzit? — întreabă din nou Ustinov.

Omul vru să răspundă, dar nu putu pentru că avea gura uscată de spaimă.

Râsetele oamenilor lui Ustinov se întetiră și mai tare.

— Lasă-l mai întâi să-și vină în fire — interveni Milles.

— Nu e nevoie — spuse bătrânul. Vă spun eu.

— Tu trebuie să taci — urlă Walt.

Tatăl șerifului închise gura. Era sigur că oamenii aceștia ar trage în el, în condițiile de față.

După câteva secunde, cel întrebat murmură:

— Nu este în oraș.

— Dar unde este?

— Cred că a plecat în Valea Morții.

— Ce să caute? — întreabă Walt.

— Nu știu.

— Când a plecat?

— Acum două zile.

— O să stea mult?

— Nu prea mult timp.

— Poate îl așteptăm — spuse Uștinov.

— Ar fi o prostie. — remarcă Walt, în șoaptă.

— Tu doar nu vrei să pierzi cele cinci mii de dolari.

— Ba te înșeli. Eu nu vreau să mor. Mai pot trăi încă mulți ani dacă nu mă înfrunt sau nu ne înfruntăm cu tipul ăsta. Mai bine ar fi să ne apucăm de furat vite, ca să-l facem să vină el după noi.

Ustinov, zâmbind, spuse tot în șoaptă:

— Cu asta ai nimerit-o. E o idee grozavă!

— Dacă stăm pe loc să-l așteptăm, ne poate lua prin surprindere, cum am făcut noi cu ăștia de-aici.

— Ai dreptate!

— Ar fi mai bine să ne ndepărtăm.

— Da, cred că ai nimerit-o — repeta Ustinov.

Apoi, adresându-se oamenilor săi, le spuse:

— Să mergem, ne-ntoarcem noi altădată. Îi dau cu motive șerifului să vrea să lupte cu mine. Transmiteți-i asta din partea mea. Mă cheamă Abraham Ustinov!

Și Ustinov plecă spre ușă.

Pancho, zâmbitor, întrebă:

— Cum, plecăm fără să bem măcar un whisky?

— Le zice bine, Pancho — interveni Kruger. Cred c-am putea să ne bucurăm de ospitalitatea patronului, fără să abuzăm.

— Nu este rea ideea -- spuse Ustinov. S-ar putea să ne invite chiar patronul. Cine este patronul localului?

— Eu. -- răspunse cu dificultate un bărbat.

— Păi dă de băut la toți. Firma vă invită! — exclamă Pancho.

Patronul nu mai așteaptă să repete ordinul.

Peste puțin timp, toți beau plini de veselie.

— Nu cred că e nevoie de multă precauție — spunea Ustinov, pe când își punea la loc Coltul său. Dacă șeriful nu-i aici, n-avem de ce ne teme,

Acceste vorbe serviră de exemplu tuturor oamenilor lui Ustinov.

Doar Pancho mai ținea cuțitul în mână, tot jucându-se cu el.

Începură să bea.

Cu ochii puțin cam tulburi, găsiră potrivit să tragă în sticlele de pe rafturi, spre spaima patronului și a celor prezenți.

— Nu mai risipiți whisky-ul — strigă Ustinov la oamenii lui. Mai bine ați lua sticlele cu voi.

Parcă ar fi fost un ordin și nu o remarcă, toți își lăsară Colturile și se puseră pe cărat sticle.

Proprietarul tot mai tremura, la gândul că unul din nebuni o să tragă și în el.

Un cow-boy, văzând că toți își puseseră în toc pistoalele, având și un caracter mai impulsiv, amenință în timp ce își mișca mâinile cu intenții criminale:

— Asta este un abuz! Eu le-aș da...!

Dar nu mai putu continua. Cuțitul pe care Pancho îl avea în mână, și cu care se juca, țîșni și se înfipse în mijlocul pieptului sărmanului om.

Și iar oamenii lui Ustinov puseră mâna pe pistoale, înfruntându-se fără rușine cu ceilalți.

Pancho se apropie de cadavru, luă cuțitul și reîncepu să se joace cu el, după ce-l șterse pe hainele mortului, spunând:

— Uitase de mine, săracul!

Oamenii din local dădeau înapoi, îngroziți.

Numai Ustinov, dându-și seama că oamenii săi, continuând să bea, își pierd cu totul controlul, spuse:

— Să plecăm ! Ne mai întoarcem noi, după șerif.
Iar aceștia, care îi țineau strânși pe văcari, ieșiră din mica tavernă și, urcând pe cai, dispărură.

— Oamenii ăștia o să ne facă multe neplăceri! — exclamă un fermier, când rămaseră singuri.

— Acum mă gândesc numai la fiul meu — declară Lawrence, bătrânul cu barbă albă.

— Fără nici o îndoială că au venit pregătiți să termine cu el.

— Trebuie să-i împiedicăm.

— Dar, cum, Lawrence?

— Plecând după ei și demonstrându-le că nu e ușor să bagi frica în oamenii de pe la noi! Trebuie s-o demonstrăm, și chiar e nevoie, că și noi știm pentru ce sunt pistoalele și la ce servesc.

— Tot grupul e alcătuit din oameni duri și foarte periculoși.

— Dar și dacă-și dau seama că nouă ni se face frică, o să fie și mai rău.

— Are dreptate Lawrence — comentă alt fermier.

— Cred c-ar fi mai bine să așteptăm să se întoarcă fiutău, — arată patronul saloonului.

— Sau să plecăm să-l prevenim de cele întâmplate — propuse un altul.

— N-o să fie nevoie. Doar îl știți pe fiu-meu, că nu se lasă surprins așa ușor.

— Mexicanul e foarte periculos.

— Dar și omul ăsta nu trebuia măcar să încerce să-i înfrunte, asta-i o adevărată sinucidere.

— Mereu s-a arătat el cam nesocotit.

— De data asta trebuia să se stăpânească. Era un tip mare!

— Da' ce iuțea la mexican.

— O să-i pară lui rău mai târziu. O să aibă Garry grijă și de el.

— Ce trebuie să facem acum, e să ne păzim bine fermele.

— N-aș crede să se bage la furat de vite prin ținutul nostru. Terenul nu le e prea favorabil.

— Pierdem ceva dacă stăm cu ochii pe vite?

— Pe unul dintre ei cred că-l cam știu — comentă un văcar.

— Țăla pe care Ustinov îl striga Walt — răspunse văcarul. Dacă-mi amintesc bine, l-am văzut în Valea Morții, într-o zi când am fost cu Garry pe-acolo.

— Păi dacă-i așa, și-l amintește și fiu-meu.

— Până acum, cel care a pierdut mai mult cu vizita asta sunt eu — spuse patronul localului. Mi-au consumat whisky de vreo sută de dolari.

— Plus cel pe care l-au luat cu ei?

— Cu cel luat și cu ce-au băut paguba ajunge cam la trei sute.

— Poate-i iei înapoi odată...

Cei din local continuă să vorbească cu însuflețire pe aceeași temă.

Și mai trecură astfel două zile.

Garry Mason, șeriful din Shoshone, reveni în orășel, iar taică-său își luă sarcina de a-l informa despre cele petrecute.

Garry se plimba tăcut prin biroul său.

Vestea aceasta îl preocupa.

— Era împreună cu unul Walt. Cred că a stat ascuns în Valea Morții.

— Walt? — întrebă Gary.

— Da.

— Numele cred că mi-l amintesc, dar nu și persoana.

— E un bărbat ceva mai tânăr ca mine...

— Slab?

— Da.

— Acum știu cine este. De câteva luni a fugit din Valea Morții de frica mea. Știa că sunt în căutare de probe contra lui.

— Ce te gândești să faci, Garry?

— Aștept să vină iar să mă viziteze.

— Sunt tare periculoși, fiule.

— Nu-ți face griji, doar știu să mă apăr.

Vorbeau despre multe, când apărură în birou un bărbat, spunând:

— Garry, în biroul judecătorului este un angajat de la minele de borax, care vrea să-ți vorbească, împreună cu judecătorul.

— Oare ce vor?

— Nu știu.

Tocmai atunci intră judecătorul, însoțit de un bărbat îmbrăcat cu o oarecare eleganță.

— Garry, domnul dorește să vorbească cu tine, spuse judecătorul.

— Dar de ce n-ați venit direct la biroul meu?

— Pentru că mai întâi doream să discut o altă afacere cu domnul judecător.

— Și pentru ce ați venit?

— Au reînceput să fie furate statele de plată.

— Când?

— Ieri dimineată.

— Pe timpul transportului?

— Nu. Din birouri.

— Ați recunoscut pe cineva?

— Unul dintre ei a fost angajatul nostru... Numele său este Walt.

— Erau mulți?

— Zece în total.

— Ați mai recunoscut pe vreunul?

— Nu. Unul dintre funcționari l-a recunoscut doar pe Walt.

— Nu i-ați urmărit?

— Ba da. Dar ne-au făcut două figuri, demonstrând că știu să mânuiască pușca. Ne-am speriat și atunci i-am lăsat să fugă.

— Plec în Vale — spuse Garry. Iau eu urma acestor hoți.

— Dar e o nebunie, Garry! — exclamă tatăl său.

— Nu chiar. Doar știi că nimeni nu cunoaște mai bine ca mine acest pustiu.

— Vin cu tine.

— Nu. Sunt mai liniștit singur.

Garry continuă să pună întrebări funcționarului de la mină, iar peste o oră ieși din orașel.

Lawrence rămase îngrijorat de plecarea fiului său.

La fel erau și locuitorii orașelului.

Se temeau că Ustinov o să le mai facă o vizită, profitând de absența șerifului.

După trei zile Garry se întoarse.

— Ce-ai descoperit? — îl întrebă tatăl său.

— Au trecut peste frontiera cu Nevada.

— Poate că acum o să ne lase liniștiți.

— Nu prea cred... Ceea ce mă preocupă este impresia care au lăsat-o, că sunt bine organizați.

— Pe ce te bazezi?

— Cel care îi conduce pare un om inteligent.

— Nu te înțeleg.

— La început credeam că sunt niște proști, dar după ce am umblat pe urmele lor trei ore, acestea au dispărut... După aceea n-am mai găsit decât urmele a doi cai; aproximativ cinci mile mai încolo numai o urmă de copită, și mai târziu, aproape de frontiera cu Nevada, au dispărut și acestea.

— Ai căutat prin împrejurimi?

— Da. Dar n-am fost în stare să mai găsesc nici măcar o urmă.

— E ceva tare ciudat!

— De-asta spun că cel care îi conduce trebuie să fie inteligent.

Continuând să vorbească, merseră spre tavernă. Acolo, discutară și cu ceilalți cele petrecute.

Nu sosiseră de mult timp, când discuțiile se întrerupseră.

Garry căută cauza acestei tăceri.

În ușă stătea un om în etate. Nu încăpea nici o îndoială că era străin. Tocmai aceasta îi pusese în gardă.

Oamenii îl priveau în tăcere.

— Oare nu-ți mai cunoști vechii prieteni, Garry? — întreabă străinul.

Toți fură și mai mirați de întrebare.

Iar Garry, privindu-l curios, începu deodată să râdă, zicând:

— Dar ăsta este vulpoiul de Jeffries!

Tot râzând, îl îmbrățișă.

Asistența răsuflă ușurată.

Toți se temuseră să nu fie unul din oamenii lui Ustinov.

— Ce mai faci, Jeffries?

— Foarte bine, Garry. Credeam că n-o să mai ajung niciodată ca să te pun în gardă.

— Dar nu te înțeleg.

— Vin de la Phoenix ca să-ți spun de un pericol care se apropie de acest orașel. Este vorba de un grup de oameni cât se poate de periculoși.

— Te referi la Ustinov?

- Chiar la el ! A fost deja pe-aici?
- Da, acum câteva zile ; cred că mă căutau.
- Vin pregătiți să te termine.

Și Jeffries continuă să vorbească.

La sfârșit, Garry spuse :

- Păi mexicanul ăsta a omorât un tip aici.
- El este cel care mă interesează.
- Dar Lang ce mai face?
- În curând o să-și revină.
- Să mai vorbim și de-ale noastre. Cum îți mai merg treburile?

Cei doi prieteni își continuară discuția la o masă, fiind priviți cu curiozitate de cei din local.

Garry, între patru ochi cu Jeffries, îi povesti ce se întâmplase.

Peste o oră ieșiră și ei.

Își continuară discuția în biroul lui Garry.

Jeffries rămase acasă la Garry timp de câteva zile.

Dar cum nu mai soseau alte vești despre grupul din Phoenix, plecă și el într-acolo.

Pe când se despărțea de Garry, îi spuse :

- Îndată ce Lang o să fie bine, venim să te ajutăm.
- Dar am impresia că grupul n-o să mai dea pe-aici.
- Să nu crezi acest lucru, Garry.
- Bine, nu cred, poți pleca liniștit. Doar mă știi.
- Gândește-te că Ustinov a venit pregătit să te omoare și n-o să se întoarcă la Phoenix fără să se țină de cuvânt.
- Dacă apare, cel care nu se va mai întoarce, va fi el.

Și Shoshone rămase liniștit.

Dar după câteva zile de la plecarea lui Jeffries, începură să dispară vitele din majoritatea fermelor din orășel, vecin cu cel mai arid deșert californian și apropiat de frontiera cu Nevada.

— Asta este mâna lui Ustinov; doar spunea c-o să găsească destule motive ca să te lupți cu el.

— Totuși este foarte curios cum a putut comite atâtea furturi fără să lase urme.

— Amintește-ți ce-ai spus, că trebuie să fie un om foarte inteligent.

— Asta și demonstrează. Printre dunele de nisip este foarte greu, eu aș spune chiar imposibil, să faci să dispară vitele în felul în care au dispărut.

— Singurul drum este defileul abandonat de la Searles.

— Dar până acolo, cum duce oare vitele?

— Eu zic că au trecut frontiera până la Nevada — comentă un al treilea.

— Pe unde le duc, este una, dar o să dispară toate vitele dacă nu reușesc să aflu cum o fac și cine sunt.

— De treaba asta să nu te îndoiești, fiule; este mâna lui Ustinov, căci a zis c-o să-ți dea motive ca să dorești să te bați cu el.

— Ba eu cred că omul ăsta vrea să te oblige să mergi să-l cauți, în loc să vină el să te găsească.

— Cam ai dreptate. În felul acesta ar fi mult mai ușor pentru el să termine cu tine.

— Dacă-mi apare în față, sigur că o să ne batem.

— Este un om periculos. Tu știi că mă pricep la oameni.

— O să-i arăt eu acestui Ustinov !

— Să nu uiți ce spune tatăl tău. Putem dovedi că era un om aspru și lipsit de scrupule !

— Acum vrei să mă speriați ?

— Nu vreau să te sperii, ci numai să te fac să vezi că te gândești la niște lucruri periculoase.

— Totdeauna este periculos să urmărești niște tâlhari. Dar banda asta a lui Ustinov o să înceteze foarte curând să mai opereze pe aici. Și-o să le demonstrez că nu este ușor să glumească cu mine.

Garry organizează mai multe raiduri în zilele următoare, să vadă dacă nu descoperă ascunzișul lui Ustinov, pentru că acesta, după prima sa apariție, n-a mai dat prin Shoshone.

Într-unul din aceste drumuri, întorcându-se după multe ore de căutare inutilă, șeriful află că au dispărut mai multe vite din fermele mai apropiate de frontiera cu Nevada.

— Nu mai încape îndoială — exclamă. Își trec vitele peste frontieră. Măine, după ce la noapte ne odihnim pentru c-o să avem nevoie, plecăm să-i urmărim.

— Orașul cel mai apropiat este Las Vegas. Sigur ! Acolo expediază vitele pentru Nord sau pentru Vest !

— Mi-ai dat o idee. Mă duc la Las Vegas !

A doua zi, puțin după micul dejun, în fruntea unui grup de numai patru oameni, șeriful pleacă spre Las Vegas, oraș din statul Nevada, care servea ca stație terminus de cale ferată înspre deșert și de legătură cu cea înspre Santa Fe.

Călătoria, în primele ore, se desfășură normal ; dar aproape de vârfurile care înconjoară muntele Springs, Garry

își opri calul, și punând picioarele pe pământ, privi cu luare-aminte niște urme care n-ar fi avut nici o importanță pentru altul, dar care pe el îl făcură să ridice din sprâncene și să exclame:

— De curând au trecut pe-aici trei călăreți! Asta-i tare ciudat! I-ați dus dorul cuiva în oraș?

— Nu — răspunseră însoțitorii săi.

— Atunci sunt ei, fără îndoială. Să mergem mai repede, ca să-i ajungem.

Și dându-le exemplu, urcă pe cal și porni în galop.

Dar, intrând în trecătoarea îngustă a munților, la a doua curbă a drumului, lângă care se vedea în fund o prăpastie, începu un zgomot care sperie caii, iar aceștia, buluc, se aruncară într-o cursă de mare viteză.

Șeriful, care după zgomot pricepu în ce parte erau atacatorii, se lăsă să cadă de cealaltă parte a calului, sprijinindu-se ca într-o acrobație imposibilă cu piciorul în scărița opusă, ținând frâul cu o mână, iar cealaltă agățată de marginea seii.

Preocupat de mișcările calului, nu-și dădu seama că nu se mai aud împușcături, și văzu că rămăsese complet singur.

Străbătu astfel o milă, pe drumul ce mergea numai în zig-zag.

Ieșind din defileu, pe un platou fără colți de stâncă, cu o mișcare admirabilă, care într-un spectacol de circ ar fi produs o furtună de aplauze, se ridică în șa, și continuă să călărească, fără a se opri. Ceilalți îl vor ajunge îndată, gândi.

Dar timpul trecea, și de câte ori întorcea capul nu vedea venind pe niciunul dintre cei cu care plecase.

Atunci se temu că poate au fost răniți. Dar cum n-ar fi făcut mare treabă întorcându-se, își continuă drumul.

Zece mile mai departe, calul încetă să mai meargă, nu se mai supuse la ordinele stăpânului, până rămase aproape pe loc și cu picioarele mult desfăcute.

Șeriful coborî surprins să vadă cauzele acestei atitudini ciudate la un animal docil până acum.

Ca și cum animalul ar fi așteptat acest moment, își îndoi încet picioarele lăsându-se să cadă la pământ. Balta de sânge care se formă lângă capul său, îi smulse un strigăt de durere șerifului.

Nu mai avea ce să-i facă: acum calul murise, după ce îi salvase viața.

În schimbul de focuri fusese rănit în organele vitale, și numai într-un avânt admirabil de lealitate și-a continuat drumul, până ce o hemoragie internă, căutând o ieșire naturală, l-a sufocat pe acest bun tovarăș.

Garry, întristat, cu ochii plini de lacrimi, îmbrățișă acel cap încă fierbinte și plânse din suflet pierderea bătrânului său prieten. De patru ani erau nedespărțiți.

Reacționă însă prompt, gândindu-se că nu poate să mai piardă mult timp, căci dacă l-au urmărit, vor apărea fără întârziere. Și fără să se preocupe să ia șaua, își aruncă pe umăr pușca Winchester cu bătaie lungă și își continuă drumul pe jos.

Intrând pe străzile din Las Vegas, toți îl priveau cu uimire, căci nu era un fapt obișnuit să vezi un fermier mergând pe jos, fără cal.

Steluța sa cu cinci colțuri, prinsă pe cămășă sub haină, nu i se vedea.

De la prima vedere îți dădeai seama că omul este foarte obosit.

Multe mile a trebuit Garry să parcurgă pe jos. Se gândea mereu la însoțitorii săi. Or fi reușit să scape?

Ar fi vrut să se întoarcă la Shoshone, dar nu putea s-o facă până nu vorbea cu șeriful din Las Vegas și după ce va vedea dacă nu-i găsește pe tâlhari.

Sfârșit cu totul, intră în hotelul-saloon, proprietatea lui Carson.

Ceru un whisky dublu fără sifon, și gândindu-se din nou la cal, ochii i se umplură de lacrimi.

Trebuie să trăiești pe acele meleaguri ca să înțelegi prețul pe care îl are un cal.

Cei de la bar și de pe la mese îl priveau cu curiozitate.

— Ce vă uitați la mine? — întrebă Garry, deranjat cumva de acele priviri.

- Nu e prea obișnuit să vezi un cow-boy fără pintenii
- spuse unul dintre cei de față.
- Și de unde știți că eu n-am cal?
- Te-am văzut venind.
- L-ai pierdut? — întreabă Carson, proprietarul hotelului.
- Da, a murit pe drum — răspunse Garry.
- Vii de departe?
- De la Shoshone. De două zile sunt pe drum.
- După cum arăți, pari tare obosit.
- Vă cred și eu ! Sunt terminat !
- La prima vedere ai zice...
- Pregătește-mi ceva de mâncare, și dacă ai un pat bun, mi-ar trebui pentru câteva ore.
- Da, o să-ți fac rost de ce mi-ai cerut, deși am toate camerele ocupate.
- Atunci înseamnă că nu ai un pat pentru mine.
- Nu-ți face probleme; am una rezervată de ieri, dar n-o să fie ocupată decât începând cu ziua de mâine.
- Atunci o să rămân, sau dacă doriți, îmi caut un alt loc unde să mă odihnesc ca lumea.
- N-o să ai unde.
- Așa grozav a devenit orașul vostru?
- Gândește-te, băiatule, numai câți străini tot aduce trenul în oraș. În plus, și toate vitele, de pe o rază de sute de mile în jur, de-aici sunt preluate.
- Asta o știu.
- Și dumneata ești fermier, nu-i așa?

— Vezi ce-i cu mâncarea și cu camera. N-am chef de vorbă acum.

Ospătarul sau patronul — care o fi fost — plecă mormăind, ca să-i aducă whisky-ul dublu pe care îl ceruse, și pe care Garry îl bău pe loc, plescăind din limbă, gest că este fain.

Mâncă cu mai puțină poftă decât ar fi crezut, iar când îl duseră în cameră, se lăsă să cadă pe pat fără ca măcar să-și scoată ghetele, și adormi numaidecât.

Peste două ore, în saloon domnea o stare generală de așteptare.

În fața localului se oprise un fel de trăsură, cu un singur cal, care asigura transportul la gară.

Și imediat, zgomotul specific al diligenței îi scoase pe toți curioșii, în stradă.

Văzură coborând o tânără foarte frumoasă.

Toți o priveau plini de admirație.

O altă fată, prea bine cunoscută de către cei adunați, se apropie de diligență, strigând:

— Rhonda!

— Deborah!

Și cele două fete se îmbrățișară.

Acum își puneau o sumedenie de întrebări.

— Acum cîteva zile a fost taică-tău pe-aici — spuse Deborah.

— Dar știi încotro a plecat?

— Cred că mergeau la Shoshone.

— Măine plec și eu într-acolo.

— Dar ce ai? Pari îngrijorată.

— Oh, nu, doar că sunt prea obosită.

— Vii la mine, nu?

— Îmi pare rău, Deborah, dar am rezervat deja o cameră la hotel.

— Nu știu dacă să-mi pară bine. Căci și taică-meu și-a invitat niște prieteni din Phoenix și, ca să fiu sinceră, îți spun că nu-mi plac.

— Prefer să stau la hotel. Poate că atunci când măntorc de la Shoshone o să stau și la tine vreo două zile.

— Mă bucur s-aud asta!

Și fetele își continuă discuția.

Tocmai intrau în hotel, când niște domni, cel puțin așa păreau după haine, se apropiară și-i spuseră lui Deborah:

— Sperăm să ne prezinți acestei frumuseți, Deborah.

— O s-o fac altădată. Rhonda e prea obosită, și acum nu vrea decât să se odihnească.

— Am venit să te luăm să mergem la fermă. Și dânsa ar putea să ne însoțească.

— Îmi pare rău, domnilor, dar acum, singurul lucru la care mă gândesc, este să mă odihnesc.

— Dar la ferma tatălui ei este loc mai mult decât suficient.

— Prefer să rămân aici.

— Acolo ți-ar fi totuși mai comod.

— Nu insistați, vă rog, sunt hotărâtă să rămân aici — răspunse Rhonda, care adăugă, adresându-i-se prietenei sale:

— Măine plec la Shoshone și o să-ți fac o vizită când mă întorc.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, prefer să merg singură.

— Nu uita că te aștept.

Și cele două prietene se despărțiră.

Rhonda intră hotărâtă în hotel.

Mai intră și un grup de cow-boys, care o contemplau plini de încântare.

Rhonda se îndreptă spre recepție și spuse:

— Pentru mine s-a făcut rezervarea de la Phocnix. Trebuia să fi sosit de ieri, dar am pierdut diligența, dormind mai mult.

— Ah, da! Camera numărul șase. Vă conducem îndată!

Și patronul localului chemă pentru aceasta o femeie în vârstă, care spăla vesela, în timp ce el se ocupa de ceilalți.

Bătrâna, ștergându-și mâinile pe șorț, spuse:

— Pe-aici, pe-aici, domnișoară. Cum vă privesc toți! Cât sunteți de frumoasă!

— Mulțumesc! — răspunse Rhonda, surânzând.

— O să rămâneți mai mult la noi?

Rhonda o privi pe bătrână cu același surâs pe buze și, mirată, răspunse:

— Nu!

— Veniți de departe?

— De la Phoenix,

— Locuiți în oraș?

— Nu.

— Atunci, mă bucur.

— De ce?

— Pentru că orașul ăsta a devenit un adevărat iad pentru oamenii de condiție. Și sunteți atât de drăguță !

— Mă duc la Shoshone. E vreo diligență până acolo?,

— Nu, dar puteți face rost de un cal sau de cineva care să vă conducă. Cu bani găsești orice. Și eu am fost frumoasă în tinerețea mea.

— Mai sunteți și acum.

— Aceasta e camera dv. — spuse femeia, oprindu-se în dreptul unei camere. Să nu prea ieșiți la plimbare pe stradă. I-ați tenta cu frumusețea !

— Foarte mulțumesc.

Bătrâna se întoarce la treaba ei și Rhonda deschise ușa, găsindu-l adormit profund, chiar în patul ce și-l rezervase, pe tânărul nostru. Nu știa ce să facă.

În cele din urmă, se apropie de tânăr și-l zgâlțâi cu putere.

Garry, căci el era, protestă prin somn, fără să deschidă ochii.

Atunci ea, supărată, îl aruncă din pat.

Garry, ajuns pe jos, deschise ochii somnoros și-și pipăi coastele.

— Ei, grozavule, n-ai fi în stare să și tragi în mine, așa-i?

Auzindu-i vocea, șeriful deschise ochii și zâmbitor se ridică în picioare, zicând:

— De ce m-ai gonit din pat?

— Pentru că nu este al tău.

— Spui prostii. Doar eram atât de obosit.

— Mi-am dat seama — răspunse fata zâmbind.

— Nici nu știu câte mile am mers pe jos de când mi-a murit calul.

— Îmi pare rău, dar camera aceasta fusese rezervată pentru mine încă de ieri. De ce ai intrat dumneata?

— Mi-a cedat-o proprietarul.

— Chiar el?

— Da!

— Dar nu-i posibil!

— De ce?

— Pentru că mie nu mi-a spus nimic.

— Nu, eei?! O să-l iau de urechi c-a încercat să mă ducă...

— Nu mai spune la minciuni.

Garry deveni palid.

— Dar eu nu mint niciodată, domnișoară. Dacă mai spuneți o dată vorbele astea, nu știu ce-o să se-ntâmple.

— Dar insist că această cameră a fost rezervată pentru mine. Am și plătit-o. Am achitat la Banca din Phoenix.

— Atunci o să vadă tipul. Veniți cu mine.

— Sigur că vin, ca să vezi că de data asta, cel puțin, dumneata nu spui adevărul.

— Nu? ei bine, să mergem. Mai vorbim pe urmă.

Și luând-o de mână pe Rhonda, aproape o târî după el.

Văzându-i apărând, funcționarul se luă cu mâinile de cap, spunând:

— Oh, e-adevărat!... Nu-mi aminteam că v-am spus că puteți ocupa camera până mâine. N-o așteptam astăzi pe domnișoara.

— Vedeți acum? Nu aveam eu dreptate?

— Da, iertați-mă.

— Spusesem c-o s-o pedepsesc, dar dacă își retrage cuvintele, mă declar satisfăcut.

— Îmi pare rău, credeți-mă.

— Să uităm ce-a fost.

— Spuneți că sunteți frânt de oboseală; și pe mine m-a zgâlțâit diligentă, dar am putea să ne odihnim amândoi, cu rândul. Întâi dumneata, după aceea, eu.

— Nu, nu. Caut eu altceva. Poate mă ajută chiar șeriful.

— Dar să nu fiți supărat pe mine, vă rog.

— Nu. Fiți sigură!

— În timp ce vorbeau, îi înconjurară mai mulți cow-boys, curioși s-audă și ei ce spun.

— Mai sunt și oameni cu noroc, dar dacă aș fi fost eu — spuse unul.

— Vedeți-vă de-ale voastre și lăsați-ne pe noi în pace — replică sec Garry.

Un altul din cei adunați observă:

— Californienii ăștia sunt niște ...

Garry se uită fix la cel care vorbise.

— De unde știi că-s din California?

— Doar cînd te-aude cineva, o știe. Toți vorbiți la fel, doar am fost și eu să caut aur.

— Ar fi fost mai bine să cauți și puțină educație !

Rhonda țipă speriată, văzând mișcarea aceluia om.

Dar pe cînd acesta băjbăia după pistoale, avea deja proptite în piept țevile pistoalelor lui Garry.

— Cumînțel ! Nu te ambala și ridică bine mâinile !

Luat prin surprindere, cow-boyul se supuse.

— Da, văd că vă pricepeți la de-alde astea — spuse ironic cow-boyul luat prin surprindere. Vezi să nu-ți pară rău de ce faci tu acum !

— Mai bine ai tăcea din gură. Dacă mă enervezi, n-o să mai știu cînd degetul apasă în jos. Și atunci !

Amenințarea era prea clară.

Rhonda zâmbea la gândul că probabil ea era cauza acelei nemulțumiri pe care o arăta cel care dormise în patul său.

— N-aveți de ce să vă enervați așa. Sunteți cam slabi din fire.

Intervenii și Rhonda :

— Credeam că astfel de lucruri se întîmplă numai în Arizona. Dar după cîte văd și-acum se întîmplă în tot Vestul...

— În Arizona nici nu știu pentru ce sunt bune pistoalele — răspunse cel care ținea mâinile în sus.

— Dar văd că și dumneata, în schimb, ești foarte iute — spuse apoi fata.

Auzind-o, îi răspunseră cu hohote de rîs.

— Vă dau eu răs, acum! — strigă infuriat cel pe care îl surprinsese Garry. Râdeți acum până n-oți mai putea. O să vină și rândul meu mai târziu.

— Nu trebuie să te superi pe oameni — îi spuse Garry. Nu ei sunt de vină pentru cele întâmplate.

— Ești o vulpe trădătoare!

— Ai grijă că-mi calci pe nervi.

— M-ai luat tare!

— Dar toți au văzut că cel care a încercat gestul ai fost tu. Nu duci pe nimeni cu vorbele tale. Deși cred că-ți bați joc chiar de tine.

— Dacă ești prost și nu mă omori, o să-ți arăt eu cine sunt!

— Oamenii deștepți știu să piardă și să-și dea seama când n-au dreptate — comentă Garry. Acum depărtează-te de acest saloon și nu mai intra cînd mă vezi pe mine înăuntru. La tine toate miroso a gun-man (pistolar) și hoț, de la distanță.

Acesta nu mai răspunse nimic, o luă spre ușă, spunînd tocmai cînd ieșea:

— Nici n-o să mai aveți timp să vă pară rău. O să auziți de Winder cât de curînd!

Cei de față căscară ochii și șeriful citi spaima în ei. Amenințarea era clară. Garry, foarte surprins de cele auzite, întrebă:

— Și cine este acest personaj?

— Cum, nu-l cunoașteți?

— Nu.

— Este cel mai renumit pistolar din Nevada !

— Și vă este așa frică de el?

— Dacă l-ați cunoaște ca noi !

— Bah ! — făcu Garry, cu dispreț. N-o să-i înțeleg niciodată pe oamenii de pe-aici ! Toți se dau mari și-apoi se sperie de primul care vine și se dă și mai mare ca ei.

— Da' e pe bune ce se zice de Winder — comentă unul din mulțime. Sunt sigur că nu ar încăpea în tocurile pistoalelor lui atâtea muște câți oameni a omorât el.

— Dar cei mai mulți dintre aceștia — adăugă Garry, dacă ar fi cineva care să-i înfrunte cu curaj, ar dovedi că nu au motive să bage frica în alții.

— Ascultă aici o vorbă, tinere ! — spuse Carson, proprietarul hotelului. După toate câte le-ai făcut, ar fi mai bine să pleci de-aici. Altfel ai să cazi în mâinile lui Winder.

— Eu nu-s din ăia de se sperie repede.

— Dacă chiar a fost Winder — adăugă un cow-boy bătrân — ăsta nu așteaptă mult ca să se răzbune. E și hoț de vite, dar n-avem probă contra lui. Mereu dovedește cum a cumpărat vitele pe care le expediază cu trenul. E în cârdășie cu mulți la fel ca el.

— Eu zic c-ar fi mai bine pentru el să nu se mai întoarcă — spuse Garry.

Rhonda reuși să-l convingă pe Garry să se odihnească cu rândul, mai ales când află că șeriful n-o să se întoarcă până a doua zi, căci plecase după niște tâlhari despre care credea că fac parte din gașca lui Winder.

Fata, în timp ce Garry se odihnea, ieși să facă o mică plimbare, dar fatalitatea vru ca să-l întâlnească pe Winder în drumul său.

Acesta, zâmbind satisfăcut de întâlnire, merse drept spre ea, strigându-i:

— Hei, frumusețe, vino-ncoace !

Rhonda, fără să-l bage în seamă, grăbi și mai mult pasul.

Totuși îi fu frică atunci cînd îl văzu cu coada ochiului că se apropie de ea.

— Te-am chemat încoace — și o luă de mână, pe care ea și-o retrase pe loc, luând-o înapoi spre hotel.

— Unde umbli așa grăbită, frumoaso ?

— Lasă-mă în pace !

— Te-ai și îndrăgostit de băiatul ăla, așa-i? Se vede la amândoi.

— Dă-mi drumul !

— Nu fii răutăcioasă. Să stăm și noi un pic de vorbă.

— O să te-omoare tata când o afla ce-mi spui !

— Taică-tău?

— Da !

— Nu mă sperii de nimeni, puicuță, ba, mulți tremură în fața lui Winder.

— Lasă-mă odată !

— Să nu țiți. Avem de vorbit. Încearcă să fii fată bună. Vrei să servim ceva împreună?

— Nu ! Și dă-mi drumul, că mă doare !

— Șezi tu binișor, ca să nu te mai doară.

— De ce nu te-ai purtat așa și când era băiatul ăla de față?

— Se dă măreț și e un trădător !

— Degeaba spui astea. Din contră, îmi dau seama că dumneata ești un laș.

— Mai ține-ți limba acasă, te rog. Prietenul ăsta al tău m-a luat pe nepregătite, dar n-o să-mi scape. Sunt cu ochii pe hotel. Cum iese, cum îl omor.

— Și-așa ți-ai arăta și mai mult josnicia.

— N-am eu grijă de asta, frumoaso !

— El ar fi putut să te omoare și totuși n-a făcut-o.

— I-am atras atenția ca un lord că făcea o mare prostie dacă-mi lua viața — răspunse Winder cu cinism.

— Dumneata ești un om josnic și un trădător.

— Nici nu-mi pasă de ceea ce poți crede despre mine.

Un om în etate, și cu o insignă de ajutor de șerif pe piept, se apropie de ei, spre marea bucurie a Rhondei.

— Winder !

— Gura, bătrân prost ! Ce vrei de la mine?

— N-ai dreptul să faci asta.

— Ți-am zis să taci ! Eu fac tot ce vreau. Înțelegeți ? Ți le zic limpede sau s-o iau pe altă limbă?

— Dar acum e vorba de o fată, și asta e altceva.

— Ia, slăbește-mă !

Temându-se de reacția lui Winder, ajutorul de șerif era pe punctul de a pleca, căci îl cunoștea prea bine ; Rhonda îi spusese totuși, rugătoare :

— Vă rog, nu mă lăsați pe mâna ăstuia !

— N-asculta ce zice fata !

— Vă rog ! — insistă iarăși Rhonda.

— Nu fi tâmpit și cară-te.

— Ascultă, Winder.

— Pentru ultima oară, lasă-mă-n pace !

— Dar nu pot s-o las pe fată în mâinile tale, s-o ții cu forța. Dacă ea vrea să plece, cine ești tu să nu-i dai voie?

— Proastă treabă, omule, foarte proastă treabă !

— Să știi că în calitate de om al legii trebuie să fii de partea fetei.

— Fă-te că uiți de insignă un moment și mărește distanța dintre noi. Dacă n-o faci, mă silești să scot pistolul.

Martorii la această scenă ascultau în tăcere.

Nici unul n-avea curajul să intervină în discuție, deși erau de acord cu ajutorul de șerif.

Winder era prea temut în Las Vegas ca să se ia la harță cu el pentru ceva ce nu-i interesa atât.

Dar ajutorul luând în serios datoria sa de-a o ajuta pe fată, spuse:

— Cred că n-ai înnebunit să tragi chiar în mine.

— Dacă nu faci ce-ți spun, poți fi sigur c-o să trag.

— Gândește-te că șeriful se-ntoarce în curând.

— Și mă sperie unul ca el pe mine, Winder! exclamă acesta, plin de mândrie.

Rhonda, profitând de faptul că discuția se încinsese, reuși să-și tragă mâna din strânsoare și o luă la fugă.

Dar Winder, fără să-l mai bage în seamă pe ajutorul de șerif, îi puse o piedică, și văzând-o căzând pe fată așa de natural, izbucni în hohote de râs, molipsindu-i și pe ceilalți.

Rhonda, înfuriată, se ridică strigând:

— Sunteți cu toții niște lași!

Și după aceste vorbe, îi trânti o palmă lui Winder.

Pe loc încetă să mai râdă, ca să exclame:

— Asta o să te coste! Îți ascult eu unghiile.

— Sunteți niște lași! — striga Rhonda înfuriată, către martori.

— Ascultă, Winder, deja ai depășit măsura, și nu mai sunt dispus să ți-o tolerez.

— Ești un prost! — urlă Winder. Vrei să le zic la ăștia ce te gândești să nu faci?

Ajutorul de șerif își înghiți saliva cu greutate și spuse:

— Dacă este nevoie, o să mor în...

— Îngâmfatule! Asta ești, un îngâmfat. Dar gândește-te și la nevastă-ta. E prea bătrână s-o lași acuma văduvă.

Rhonda, dându-și seama de situația în care se afla acel om, interveni:

— Lăsați, puteți pleca. Nu cred c-o să aibă curajul să abuzeze de mine. L-ar omori tata dacă ar încerca-o!

— Și taică-tău ar lua-o la goană ca un laș dacă ar afla că Winder a pus mâna pe fiică-sa.

— Dacă l-ai cunoaște pe tata, n-ai mai vorbi așa.

— Și dacă tu m-ai cunoaște pe mine, n-ai mai spune minciuni despre taică-tău — spuse Winder, râzând.

— Până una-alta, eu zic să lăsați fata în pace. Asemenea gesturi nu se lasă fără urmări.

— Ascultă, ajutorule de șerif, mă plictisești cu chestiile astea.

— Și tu ne sâcâi cu purtările tale.

— Știu eu că voi căutați probe contra mea, dar n-o să le-aveți niciodată. Winder e prea inteligent pentru unii ca voi.

— Toți oamenii, chiar și cei foarte deștepți fac greșeli, care-i aduc la pierzanie, mai devreme sau mai târziu.

— Cu mine n-o să se-ntâmple așa.

— Nu trebuie.

— Știi de ce n-o să mi se-ntâmple mie? Pentru că vă e frică de mine. Vin acum alegerile, și-o să fiu eu șeriful înscăunat.

— Tâmpenia pe care ai spus-o nu e altceva decât...

— O să crezi când or să mă aleagă!

— N-o să câștigi niciodată aici, poate numai dacă oamenii tăi bagă groaza în toți alegătorii din Las Vegas.

— Tu ai vrut-o, de fraier! — îngână Winder în timp ce își scoase rapid pistoalele și trase două focuri.

Fata dădu un strigăt de groază.

Winder trăsesese cu sânge rece asupra celui om care nu făcuse nici cea mai mică mișcare.

Apoi, Winder, privind la lumea strânsă, spuse:

— Toți sunteți martori că l-am avertizat ca un lord de ce-o să se întâmple dacă nu mă lasă în pace! Sper c-o să știți ce să-i spuneți șerifului când s-o întoarce; numai adevărul. Și să nu uitați că la fel o pățește oricare o încerca s-o apere pe fata asta.

Rhonda era speriată de tot.

Crima aceea vorbea, fără alte comentarii, de sentimentele acestui om.

Nimeni nu răspunse nimic, ci priveau cadavrul ajutorului de șerif.

Aceste împușcături îl treziră pe Garry, care se arătă la fereastră, văzând și el scena, tocmai când Winder o împingea pe fată spre interiorul localului.

Creierul începu să-i funcționeze cu o viteză astronomică, și-i surprinse pe cei care se plimbau pe stradă intrând pe fereastră ca să meargă să asculte la ușă.

Winder îl întreabă pe patronul localului:

— La ce cameră stă tipul care mi-a ieșit în cale mai devreme?

Rhonda îl privi rugătoare pe patron.

Dar acesta, cu un nod în gât, care-l împiedica să înțeleagă și să-și înghită saliva, în fața celor două țevi negre, spuse:

— Doarme acum.

— Ești sigur?

— Cel puțin eu nu l-am văzut ieșind.

Când șriful sărise de pe fereastră, jacheta i se deschisese, lăsând la vedere steluța cu cinci colțuri.

— Și unde-i camera? Arată-mi! — strigă Winder, care uitându-se la cei adunați adăugă:

— Aveți voi grijă de fata asta! O pățiți dacă o lăsați să vă scape. Ia-o tu, ține-o bine și nu-i da drumul.

Și cow-boy-ul chemat n-avu curajul să se opună.

Acest gest îl făcu pe Garry să-și dea seama că Winder nu era cu oamenii săi, cum se temeau ceilalți mai-nainte.

Prin ușa cu zăbrele îl vedea pe Winder mergând spre interiorul localului, în urma patronului, plin de dorința evidentă de a-l omori pe cel care dormea înăuntru.

Așteptă să dispară pe scară.

După aceea, intră în bar, și pînă ca ceilalți să-și dea seama, strigă:

— Măinile sus!

Luați prin surprindere, se executară.

În primele clipe crezură că sunt oamenii lui Winder, dar recunoscându-l pe Garry, se liniștiră.

— Repede! Tu, dă-i drumul fetei!

Și cow-boy-ul care-o ținea pe Rhonda nu mai așteptă să audă ordinul încă o dată.

Rhonda îi zâmbi colegului de cameră.

Cel care o ținuse pe Rhonda spuse:

— Dă-mi voie să plec, căci altfel Winder mă omoară.

— Mișelul ăsta nu mai omoară pe nimeni. În cine a tras?

— În ajutorul de șerif — răspunse Rhonda. A murit pentru că m-a apărat. Bietul om!

— N-ai ce să-i mai faci acum — comentă Garry.

— Vă rog, lăsați-mă să plec! — insistă văcarul.

— Sigur, pleacă. E chiar mai bine.

— Și noi.

— Nu, voi stați pe loc.

În acest timp, Winder, însoțit de proprietarul hotelului, ajunsese în fața camerei cu numărul 6.

Stăpânul hotelului spuse, pe șoptite:

— Aicea e...

— Nu-mi dai plasă?

Patronul, înfricoșat, mișcă din cap în semn că nu.

Winder ezită câteva secunde și apoi intră brusc, deschizând ușa c-o lovitură și cu cele două pistoale în mâini.

Trase de mai multe ori asupra patului.

Dar surâsul i se șterse când își dădu seama că patul este gol.

Înjură și blestemă de mai multe ori, cu voce tare.

Proprietarul, îngrozit, o luă la fugă, gândindu-se că Winder o să dea vina pe el pentru nereușită sau pentru că-și închipuie că l-a înșelat.

Ieși și acesta, care văzându-l pe proprietar fugind, trase de câteva ori asupra lui.

Apoi, în liniște se întoarse în cameră și văzând fereastra deschisă, înțelese ce s-a întâmplat.

Și cei din local auziră îngroziți împușcăturile.

Garry, auzind înjurăturile lui Winder, zâmbi trist.

— Patronul a plătit scăparea mea — comentă el. Ei, tu, nu pleca. Ia-o iar pe fată și să nu-ncerci vreun gest sau vreo figură, că...

— Ce vrei să faci? — întrebă Rhonda.

— Vezi chiar acum.

Iar oamenii, văzând steluța de pe pieptul lui Garry răsuflară oarecum ușurați.

Garry trecu în spatele ușii pe unde trebuia să intre Winder, și cum acesta întârzie, se ascunse după teighea, ca să nu mai poată fi văzut de Winder, dacă ar fi luat-o și el tot pe traseul lui.

Și nu se înșelă; în câteva minute, cu mare atenție, Winder deschise ușa dinspre stradă și privi în toate părțile.

Cei de față aproape nu mai puteau respira.

Se temeau că, infuriat, Winder o să-i împuște ca și pe proprietar.

De aceea așteptau ca Garry, fără să mai piardă timpul, să înceapă să tragă.

— Tipul este prea deștept! — spuse Winder. Mi-a fugit pe fereastră! Da' îl găsesc eu, și când o fi atunci... Poți să-ți iei adio de la el de pe-acuma, fetiço.

— Am tras în imbecilul de Carson. Așa o s-o mierlească toți șmecherii. Știu că ăsta n-o să mai păcălească pe nimeni.

— L-ai omorât !

— Ba el m-a înșelat — spuse Winder cu surâsul pe buze.

— Ești un criminal josnic !

— Îți mai spun o dată că nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine.

— O să-ți primești pedeapsa !

— Nu cred să fie cineva pe-aici care să aibă curajul să se pună cu mine. Dacă ar face-o, i s-ar întâmpla ca lui Carson. Cu Winder nu se joacă nimeni !

Un fior trecu prin toți cei care-l ascultau.

Rhonda, uitându-se la fețele lor, era sigură că nici unul n-are curajul să-l răzbune pe patronul localului.

Winder, zâmbind, spuse:

— Acum vino la mine, frumoaso. Să nu credeți voi că vă bateți joc de mine.

— Nu vreau !

— Și o să dansăm amândoi, îndată. După aia, mai vedem.

Spunând acestea, izbucni în râs.

Rhonda, care știa că Garry așteaptă pregătit, se apropie de Winder.

— Așa-mi place, să faci ce-ți spun eu.

— Să nu crezi că dacă aș putea, nu te-aș omori.

— Nu cred că cu fața asta așa drăguță ai avea curajul să tragi în mine.

— Ba, aș face-o cu multă plăcere !

— N-avea grijă, nu-ți dau eu ocazia.

Adresându-se apoi muzicanților, spuse :

— Repede, să v-aud !

Aceștia nu așteptară să repete ordinul.

Îmi pare rău că tipul de se dădea mare mi-a scăpat — spuse Winder.

— Dar fata nu ți-a făcut nimic, și nici eu.

— Nu? Ei, atunci trebuie să știi cine sunt eu !

— Lasă fata și mâinile sus, Winder, strigă Garry.

După voce, Winder își dădu seama unde se află dușmanul, pe care-l căuta și încercă să-l înșele cu o supunere aparentă, pentru ca să poată trage cu mare iuțeală asupra lui Garry, căci ridicând mâinile în sus, cu pistoalele armate, deschise focul. N-a știut însă să aprecieze adversarul la adevărata sa valoare și pistoalele îi căzură pe jos, însoțite de strigăte ascuțite de durere.

Ambele brațe erau atinse în mai multe locuri de focurile șerifului din Shoshone.

Privitorilor li se citea mulțumirea pe față.

Erau veseli că în sfârșit s-a găsit cineva în stare să-l termine pe acel om urât și temut de toți.

Winder îl privea pe Garry cu o ură nemăsurată.

În schimb, Rhonda surâdea mulțumită, ca de altfel toți cei prezenți.

Garry ieși de după tejgheaua barului, și venind spre Winder, îi spuse:

— Îmi pare rău, Winder, dar va trebui să dai socoteală șerifului orașului de crimele pe care le-ai comis, dacă nu mori înainte din cauza hemoragiei.

— Ajutați-mă! Ajutați-mă! — striga Winder îngrozit.

— Nu te ascultă nimeni, Winder. Și tu singur ești de vină pentru ura din jurul tău.

— Pierd tot sângele!

— Trebuia să te fi omorât, dar mă oprește această insignă — spuse Garry.

— Oh! Trebuia să-mi închipui. Șeriful din Shoshone. Și după aceste cuvinte, își pierdu cunoștința.

Rhonda privi fix la Garry.

Apropiindu-se de el, îl întrebă:

— Este adevărat?

— La ce vă referiți?

— Sunteți chiar șeriful din Shoshone?

— Da.

— Și eu care am făcut toată călătoria ca să ajung să vorbesc cu dumneata, să te previn asupra tatălui meu și a oamenilor lui.

— Garry o privi pe fată de parcă ar fi fost vorba de un spectru.

— Dar nu vă înțeleg.

— Când o să stăm de vorbă, poate că mă veți înțelege.

— Puteți vorbi liniștită și aici.

— Cred că ar fi mai bine altă dată.

— Cum doriți.

— Acum m-aș duce să mă odihnesc.

— Mâine vin să vă iau.

— Plecați la Shoshone?

— Da.

— V-ar deranja să vă însoțesc?

— Ba, din contră! Îmi face plăcere să merg împreună cu o femeie așa de drăguță.

Rhonda se înroși apoi adăugă zâmbind:

— Acum mă duc să mă odihnesc. Am mare nevoie.

— Vă înțeleg.

Și Rhonda se duse în camera ei să se odihnească.

Garry o privi până ce dispăru pe scară.

Nu înțelegea nimic din cele ce-i spusese fata.

A cui fiică o fi?

Se gândi mai mult la vreun răspuns, dar negăsind unul care să-l mulțumească, înălță din umeri și ieși din hotel.

Intră în primul local de distracții pe care-l întâlni în cale.

Mai multe femei serveau pe la mese.

Toate discuțiile se învârtteau în jurul aceluiași lucru: vitele.

Nimeni nu-i dădu atenție.

Se apropie de bar și ceru un whisky.

Stătea și bea liniștit, uitându-se prin local și la clienți, când deodată se făcu o tăcere deplină.

Cauza acestei tăceri trebuie să fi fost apariția a trei bărbați.

Garry nu-și lua ochii de la cei trei cow-boys cu fețe amenințătoare, judecând după atitudinea lor.

— Nimeni să nu se miște de la locul lui! — strigă unul.

— Rămâneți unde sunteți — adăugă tot strigând, un altul.

Garry înțelese că trebuie să fie foarte temuți, căci nimeni nu încerca să se miște.

Privirile lor erau ațintite asupra celor trei.

Cel care părea a fi patronul se îndreptă spre cei trei, surâzând.

— Căutați pe cineva?

— Da.

— Pe cine?

— Pe șeriful din Shoshone, răspunse cel întreat.

Un fior îi străbătu corpul lui Garry.

Se gândi pe loc cum ar putea ieși fără să fie văzut, dar asta cra totuși imposibil.

Pentru a trece neobservat, se ghemui pe scaun.

— Nu-l cunosc — spuse patronul.

— Este un tip foarte înalt! — exclamă un altul.

Cei de lângă Garry îl priveră în tăcere.

Ei își dăduseră seama că Garry încerca să pară mai mic. Dar cum nu-i prețuiau deloc pe cei trei, păstrară tăcerea.

— Și de ce-l căutați?

— Abia l-a împușcat pe Winder în mâini și doctorul ne asigură că nu crede că-l mai salvează, căci a pierdut mult sânge.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Nu știm nici noi. Știm doar că vrem să ne-o spună chiar dumnealui, mișelul.

— Dar se zice că e un tip tare periculos.

— Trebuie că a tras pe șest! — strigă altul. Altcumva n-ar fi putut să-l ochească pe Winder.

Cei trei îi priveau pe rând pe oamenii din local.

Ochii unuia dintre ei căpătară o strălucire aparte apropiindu-se de Garry.

— Țsta este! — urlă.

— Gura! — ordonă Garry, cu cele două pistoale Colt în mâini. Și acum, sus mâinile!

Cei trei se supuseră pe loc.

Celui care îl descoperise îi părea rău că nu și-a ținut gura, când l-a văzut.

Acum erau la dispoziția șerifului

— Ce doreați de la mine?

— Voiam să vorbim cu tine despre ce faptă urâtă ai făcut acum câteva minute.

— Winder s-a încăpățânat să mă provoace să trag. Și încă nu pot să înțeleg cum m-am abținut să nu-l omor pe loc.

— Ai tras pe șest!

— Ba el a vrut să mă ia prin surprindere cu o figură prea cunoscută. Dar i-a ieșit prost.

— Ți vine ușor să vorbești așa cu pistoalele în mână.

— Ce fac acum, este că încerc să evit chiar moartea voastră. Dacă nu mi-ați fi luat-o înainte cu apucăturile voastre criminale, la ora asta erați morți bine mersi.

— Te porți și tu ca toți lașii!

— Gândiți-vă că am nervii cam slabi și că degetul ar putea să apese... Amenințarea nu putea fi mai clară.

Cei prezenți se uitau la Garry cu curiozitate, căci auzi-seră spunându-se multe despre el.

Toți doreau să-l cunoască.

Stăpânul localului spuse:

— Poate că șeriful are dreptate. Doar îl știți pe Winder și cred că el a vrut să-l ia prin surprindere.

Spunând acestea, patronul localului făcu un semn spre cei trei, ca pentru a-i calma.

Totuși unul dintre ei spuse:

— Martorii or să spună adevărul.

Garry ridică din sprâncene, deși nu văzuse nici un semn. Dar nu-i plăcea schimbarea ce se produsese după cuvintele patronului.

De aceea nu-l scăpa din ochi.

— Ar fi mai bine pentru voi să plecați de-aici. Prezența voastră mă enervează și la cea mai mică mișcare dubioasă,

pistoarele o să scuipe destule gloanțe ca să nu vă mai ridicați niciodată.

— Te asigur c-o să ne mai întâlnim noi, șerifule! — spuse unul pe când se întorcea cu spatele și se îndrepta din centrul localului spre ieșire.

Cum plecară, patronul localului îi spuse lui Garry:

— Poți să-ți strângi pistoalele, băiete. Acum n-ai de ce să te mai temi.

— N-am eu încredere în ăștia trei. Cred că acum se-ntorc cu armele pregătite.

— Nu fac ei greșeala asta, căci știu că ești pe bune și cu pistoalele gata. Îi crezi așa de proști?

— Da' niciodată nu mă gîndesc că cei cu care o să mă înfrunt sunt niște proști. Și poate tocmai de-aia mai sunt acum în viață.

— Sigur, acum cât mai stai la Las Vegas trebuie să fii cu ochii în patru — adăugă patronul localului. Oamenii lui Winder nu lasă prada să le scape niciodată.

— De unde știi asta?

— Așa i-am auzit și eu pe ceilalți.

— Credeam că-i cunoști dumneata mai bine.

— Nu.

Și patronul se depărtă puțin supărat pe Garry.

Dar acesta stătea în continuare cu ochii pe el.

În scurt timp, Garry se mai însenină.

Începea să creadă că cei trei nu vor mai reveni.

Clienții își reluară discuțiile, iar femeile servitul tăvilor încărcate cu băutură.

Garry, pe șest, nu-l scăpa din ochi pe patron.

Pipăi cu dreapta pistolul său Colt, crezându-l pe acesta că făcea același lucru.

Cu ochii tot pe el, fură cu coada ochiului direcția ușii, și-l văzu apărând pe unul dintre cei care plecaseră de câteva momente din ordinul său.

Într-o secundă cei trei intrară din nou, cu pistoalele pregătite.

Fără a mai pierde nici măcar o zecime de secundă, își scoase Colt-urile care păcăniră de mai multe ori, în stuporea generală.

Femeile țipară, înspăimântate.

Garry trase mai întâi asupra patronului, și întorcându-se, asupra celor trei oameni ai lui Winder.

Toți patru căzură fără viață.

De data asta n-a mai vrut să se expună, trăgând doar ca să rănească.

Toți îl priveau pe Garry cu gura căscată.

Nu înțelegeau ce s-a petrecut până ce nu s-au uitat la cadavre.

Totuși nici unul nu-și explica de ce șeriful trăsesese și asupra patronului.

— Nu și-au dat seama cât de mare e tipul — comentă cu voce joasă unul dintre martori.

— Asta-i dovada că renumele băiatului e pe bune — adăugă altul.

După aceste momente, Garry își puse pistoalele la loc.

— Erau trei nemernici, ajutați de un mișel!

— De ce l-ai împușcat și pe Harver?

— Dacă vă uitați mai bine la cadavrul lui, o să înțelegeți.

Și spunând acestea, Garry se duse lângă cel care zăcea cu fața în jos.

Întorcându-l cu vârful piciorului, toți dădură un strigăt de surpriză.

Harver ținea strâns în mână un pistol Colt!

— A vrut să mă ia prin surprindere, dar nu i-a mers cu mine. — Nu știa că stau cu ochii pe el.

— Dar cum de l-ai bănuit?

— Nu știu nici eu prea bine — răspunse Garry zâmbind. Cred că al șaselea simț mi-a semnalizat: pericol!

— Și nu te-ai înșelat — comentă unul din cei prezenți.

— Sper că după treaba asta o să știți să-i pedepsiți pe ăi de-o fac pe stăpânii orașului.

— Cred că Las Vegas trebuie să fie fericit de vizita dumitale — spuse un bătrân. N-ar trebui să mai pleci.

— Trebuie să mă întorc la Shoshone.

— Aici ai câștiga mult mai bine.

— Nu mă interesează. Cred că în curând o să renunț la insignă.

— Mare păcat că oameni ca dumneata nu există cel puțin câte unul în fiecare orașel din Vest — spuse altul. Viața ne-ar fi mult mai liniștită.

Garry, zâmbind, ieși din local.

Cei dinăuntru continuau să facă comentarii.

— Cred c-am scăpat și din ghearele lui Winder — comentă un fermier.

— N-ar trebui să vorbești așa — îi atrase atenția un altul. Gândește-te că Winder n-a murit.

— Dar n-o să mai fie nici așa iute cum era. Cred că băiatul ăsta i-a făcut mai multe găuri în mâini.

— Și nu uita că mai are încă destui oameni.

— Nu cred să-l mai țină de șef.

— Poate, dar mai bine este să-ți ții gura.

— Cu asta ai nimerit-o. Trebuie să taci.

— Băiatul ăsta a venit să ne arate ce să facem și noi, și trebuie să-l luăm de exemplu, — adăugă cu încăpățănare același. Doar în felul acesta vitele noastre vor merge liniștite spre casă.

— Oricum e mai bine să pierzi câteva capete de vite decât viața.

— Nu m-ar mira dacă tipul, auzind ce vorbim, nu s-ar întoarce să-și descarce pistolul în noi toți. Suntem niște lași !

Toți tăcură din gură.

Vorbeau de-ale lor, când șeriful orașului intră în local. Văzând cadavrele, fluieră lung și exclamă :

— Care a fost viteazul de i-a aranjat așa ?

— Șeriful din Shoshone — răspunse fermierul care protesta.

— Numai el putea face treaba asta ! — exclamă zâmbind cel cu insigna.

Uitându-se la cadavrul lui Harver, întrebă:

- Și pe ăsta, cine l-a omorât?
- Tot șeriful.
- Dar de ce a tras Garry și asupra lui?
- Pentru că altfel trăgea el în șerif.
- Nu pot s-o cred.
- Dar e sigur, șerifule. S-a pus de acord cu oamenii

lui Winder.

— Dacă l-ar fi cunoscut pe Garry ca mine, nu s-ar fi expus, sunt sigur — comentă cel cu insigna. Luați cadavrele de-aici.

Apropiindu-se de tejgheaua barului, îi spuse barmanului:

- Dă-mi unul dublu. Mi-e tare sete!
- Ați trecut pe la birou?
- Nu. De-abia am descălecat. De mai multe ore sunt tot în șa.

— Atunci, vă întoarceți acum?

— Da dar de ce?

— Nu știți ce i s-a întâmplat ajutorului dv.?

Șeriful deveni palid și răspunse:

— Nu știu absolut nimic. Ce s-a întâmplat?

— A murit.

— Ei? — reprezentantul legii lăsă paharul de whisky jos. Cine l-a omorât?

— Winder.

— Criminal sinistru.

— Dar nu vă alarmați, șeriful din Shoshone l-a răzbunat.

— L-a omorât pe Winder?

— Nu. Dar i-a distrus ambele brațe.

— L-aș spânzura !

— Este acasă la doctor.

Șeriful dădu paharul pe gât, și ieși scurt din local.

Barmanul comentă:

— Unde s-o fi ducând?

Cel de la tejghea reproduse spusele șerifului și în câteva momente mulți plecară din local după acesta.

Doctorul îi deschise șerifului ușa, spunând:

— Îmi pare rău, șerifule, dar nu-l puteți vedea acum pe Winder.

— Dar criminalul ăsta este acum al meu !

— Nu cred să mai trăiască. Dar eu trebuie să fac tot posibilul ca să-l salvez.

— O să-l spânzur !

— Gândiți-vă că în acest moment eu îmi fac doar datoria. Vă rog, lăsați-mă să-mi văd de treabă în liniște. Când va trece pericolul, puteți să-l luați, dar nu mai de vreme.

Șeriful, cu toată părerea sa de rău, înțelese cuvintele doctorului, și se întoarse în local, urmat de aceeași curioși care-l însoțiseră și până acum.

Înăuntru mai bău ceva în tăcere.

FAIMOSUL ȘERIF

Garry, care aflate că șeriful era în oraș, îl căută prin toate localurile. Când îl întâlni, cei doi se îmbrățișară cu bucurie.

Stăteau de vorbă, când apărură doctorul spunând:

— Am venit să vă spun că Winder tocmai a murit.

— Mai bine că a fost așa ; altfel, moartea ar fi fost mult mai dureroasă pentru el — spuse șeriful. Stați cu noi și uitați-l. Era un asasin !

Doctorul, după ce bău un whisky, se despărți de autorități.

Garry vorbea în continuare, plin de însuflețire.

Șeriful din Las Vegas îl asculta cu toată atenția.

Spre sfârșit, interveni și omul nostru:

— Nu știu dacă chiar așa stau lucrurile. Dar este ușor să verificăm.

— Cum?

— Să ne uităm la vitele care se expediază cu trenul.

— Și dacă nu sânt de acord să ne vârm în treburile lor?

— Dar nu uita că totuși sunt șeriful orașului acesta.

— Iar eu te asigur că vitele au venit mai întâi la cineva din oraș.

— Dacă au venit încoace, nu incapse indoială că de aici vor fi expediate.

— Să mergem la gară.

— Ar fi mai bine să așteptăm dimineața. Dacă păzesc vitele, ar putea trage asupra noastră, protejați de întunericul nopții.

— Ai dreptate, Garry. Tu, ca de obicei, te gândești la toate. Hai să dormi la mine acasă.

— Nu este rea ideea.

Și cei doi bărbați se despărțiră de cei aflați la cea oră în saloon. De dimineață, foarte devreme, plecară de la locuința șerifului.

— Toată noaptea m-am gândit la cele ce mi-ai spus și mi-am amintit de numele lui Ustinov și cine este — spuse șeriful din Las Vegas. E un bun prieten al unui fermier din împrejurimi.

— Poate că vitele pe care le caut să fie chiar la ferma asta.

— N-aș crede. Drive este cel mai stimat fermier din regiune.

— Cu toate acestea, dacă n-ai nimic împotrivă, să mergem să-i facem o vizită.

— De acord, dar mai întâi să trecem pe la gară.

Majoritatea trecătorilor îl salutau cu simpatie pe șerif.

Cei doi se învârtiră prin țărcurile de vite din gară, dar Garry nu descoperi nici o vită însemnată ca prin Shoshone sau prin ținutul său.

— Probabil că te-ai înșelat tu.

— Tot ce se poate, dar aș jura că vitele care dispăreau acolo apăreau pe-aici, și cred că vom afla enigma la ferma lui Drive.

— Deși n-aș crede, să mergem totuși.

Erau gata de plecare, când Garry îi spuse celui alt șerif, făcându-l atent:

— Stai și nu mișca!

— Dar ce se-ntâmplă?

— Am văzut trei persoane cu care mi-ar plăcea să stau puțin de vorbă.

— Care sunt?

— Cei trei care merg spre barul din stație.

Cel cu insigna se uită mai bine la oamenii indicați.

— Pe unul îl cunosc — spuse. Este Milles. Cred că este asociatul sau meșterul lui Ustinov.

— Dar cel mai bătrân dintre ei?

Privind mai bine, șeriful răspunse:

— Nu-l știu. Îl văd pentru prima oară pe-aici.

— Un vechi prieten al meu, o figură deosebită !

— Cum îl cheamă?

— Walt. A umblat mult timp prin Valea Morții.

— Nu-l urmăreai acum câteva luni?

— Ba da. Văd că ai ținere de minte.

— Și ce vrei să faci?

— Să stau puțin de vorbă cu ei. Să-mi spună pe unde este Ustinov. De când a venit prima oară la Shoshone a rămas pentru mine un mister cum de n-am mai dat ochii cu el.

— Crezi că ei au furat și statele de la minele din Vale?

— Bineînțeles. Celălalt care era cu ei mi-a scăpat acum o lună în apropiere de pustiul Mojave.

— Eu zic că noi avem noroc ! — exclamă reprezentantul local al legii.

— Dar ține seama de cât de periculoși sunt !

— Mai ales Milles. În Arizona era considerat un mare pistolar.

— Să mergem și noi după ei înăuntru. Poate că s-au adunat toți cei pe care îi căutăm.

— N-or fi tot ăștia trei, cei care au tras în voi când veneați încoace prin defileu?

— Poate. Și chestia asta vreau să o știu. Deși încă nu știu ce s-a întâmplat cu cei care erau cu mine; sunt aproape convins că au murit. Altfel ar fi sosit până acum.

— Dar dacă sunt mai mulți în local, e periculos să intrăm. Să mai luăm cu noi câțiva băieți.

— N-aș vrea să-mi mai scape și de data asta.

— Atunci rămâi tu aici să vezi care-i treaba, și eu mă duc după băieți.

— Și vino mai repede.

Șeriful din Las Vegas sări pe cal și porni în galop.

Garry, în spatele..... pe care i-o împrumutase prietenul său, nu scăpa din ochi localul gării.

Nu trecu mult timp, când șeriful orașului apăru însoțit de câțiva cow-boys.

— Căutați niște locuri mai ferite, dacă ne vor lua prin surprindere, le zise el oamenilor. Noi doi intrăm în bar.

— Să nu mai pierdem timpul, spuse Garry, nerăbdător.

Cow-boys care veniră cu șeriful, cu puștile în mâini, căutară locuri ferite de unde să pândască intrarea în local.

Cei trei se duseră în partea din față și alți trei în spatele gării.

Garry și Murray, cum se numea reprezentantul legii din Las Vegas, porniră cu pași hotărâți spre local.

În ușă, cei doi își mai verificară o dată armele.

Rezultatul obținut fiind pozitiv, intrară brusc.

Datorită staturii sale, Garry îi descoperi îndată pe Walt și pe ceilalți doi.

Stăteau și beau în liniște.

Garry se apropie de ei, spunându-le:

— Bună, Walt! Ce? Te miri?!

Acesta se întoarse râzând spontan, dar recunoscându-l pe Garry, fața îi deveni tot mai palidă.

— Bună, Garry — răspunse cu destulă greutate.

— Nu m-așteptam să am atât noroc — spuse Garry. Și cine-s cei de lângă tine?

— Prieteni.

— Ai fost recunoscut, Walt. N-ai prea avut șanse. Ai fost împreună cu ei?

— Ascultă, amice! — spuse Milles. Să nu crezi că insigna aia din piept îți dă și dreptul să ne vorbești așa cum o faci tu.

— Dar dacă dorești, poți să nu iei în seamă că am și o insignă.

— Stai pe loc, Milles! — urlă Walt, văzând gesturile prietenului său. Ăsta-i șeriful din Shoshone!

Milles redeveni serios și începu să-l privească pe Garry cu curiozitate.

— Tare mult doream să te cunosc.

— Mi-a povestit tata că ați fost în Shoshone să mă vizitați. Dar unde este Ustinov?

— Nu știm nici noi, răspunse repede Milles.

— Unde este, Walt?

Acesta, privind spre Milles, rămase tăcut.

— Te avertizez că de data asta nu-mi mai scapi, Walt. Dar dacă spui adevărul, poate c-o să te las să fugi.

Milles și Kruger îl priviră fix pe Walt. Acele priviri erau un adevărat poem.

— Nu înțeleg la ce adevăr te referi, Garry, murmură Walt, făcând o sforțare să zâmbească.

— Vreau să-i știu ascunzătoarea lui Ustinov.

— Ne-am despărțit de el la Shoshone, atunci când a fost să te vadă. De-atunci nu l-am mai văzut.

— În cazul ăsta trebuie să vii cu mine, Walt, — spuse Garry. Ai de dat socoteală pentru furtul din Valea Morții.

— Eu n-am participat!

— Nu-ți aduci aminte că ai fost și recunoscut. Nu încerca să ne duci.

— Dar dumneata, șerifule, uiți ceva important — observă Milles. Ne aflăm acum în Nevada.

— Dar eu o să fiu cel care îl închide acum — declară Murray.

— Dar n-aveți probe contra mea.

— Te înșeli.

— Zic c-ar fi mai bine să ne retragem noi — interveni Kruger. N-aș vrea să-mi pierd răbdarea.

— Nu puteți ieși de aici. Clădirea e înconjurată de oameni cu puștile gata pregătite.

Cei trei prieteni se priviră în tăcere.

Walt se gândi repede la o ieșire grozavă.

Cel mai bine ar fi să vadă dacă nu-l poate păcăli pe Garry.

Kruger și Milles își spuneau să folosească primul moment de neatenție al șerifilor ca să încerce să ajungă la pistoale.

— Aveți ceva și contra mea? — întrebă Milles surâzător.

— Da, afirmă Garry. Te acuz că ai deschis focul asupra mea pe la spate, ca și asupra însoțitorilor mei și că ai participat la furtul de acum câteva zile din birourile Companiei de borax, din Valea Morții.

— Dar nu ai dovezi!

— O să le am cât de repede!

— Numai că nu sunt eu dispus să mă las prins! Tot ce spui este fals.

— Voi dovedi că este adevărat în fața tribunalului, la proces.

— Contra mea nu poți avea nimic — spuse Kruger zâmbind. Tocmai m-am întâlnit din întâmplare cu acești prieteni.

— Nu mă duci tu. Doar noi doi suntem vechi cunoștințe.

— Cum, când vă văd pentru prima dată?!

— Asta poate așa este, dar acum câteva timp te-am urmărit pe tine și pe ciracii tăi până la frontiera cu Arizona. Nu ții minte? Am început să vă urmăresc îndată ce puseserăți mâna pe niște bani străini, la mică distanță de Trona, cam la intrarea în Valea Morții.

Kruger deveni nervos: nu se aștepta ca Garry să-l recunoască.

— Dar nu știu despre ce vorbiți — murmură el.

— Nu mai continua să minți.

— Să mergem — interveni Murray. Vorbim mai în liniște în biroul meu.

— Nu aveți nimic contra noastră! — urlă Milles.

— Cu toate acestea trebuie să ne urmați — spuse Garry.

Ceilalți oameni din local ascultau aceste vorbe fără să înțeleagă absolut nimic.

— Vă atrag atenția în mod corect că la prima mișcare ciudată, trag în voi, spuse Garry. Și Walt știe că sunt dintre cei care nu greșesc ținta niciodată!

— Te asigur, Garry, că noi n-o să facem nimic.

— Nu mai minți, Walt. Nu mă duci tu pe mine.

— Te asigur că totul a fost opera lui Ustinov.

— Și unde este acum?

— Nu știm, Garry. Ne-a trădat și a dispărut. Și noi îl căutăm.

Garry îl asculta zâmbind pe Walt; era sigur că acel om aștepta ca el să cedeze, ca apoi să poată pune ei mâna pe pistoale.

De aceea intră în joc.

În schimb șeriful din Las Vegas nu-și lua mâinile de pe Colturi.

— Dacă vrei, te ajutăm noi să-l cauți pe Ustinov. Trag în el cum îl văd în fața mea.

— Dar mexicanul care a venit cu voi la Shoshone unde este? — întrebă Garry, amintindu-și despre cele întâmplăte acolo.

— S-a întors la Phoenix acum câteva zile.

— Țsta nu se mai salvează dacă este adevărat că s-a întors.

— Nu te înțeleg. Pancho n-avea deloc de ce se teme din partea asta, cel puțin așa l-a asigurat pe Berry.

— Lang n-a murit, cum ați crezut voi — spuse Garry. Și toți știu că Pancho a aruncat cuțitul din ordinul lui Berry.

Amicii se priveau fără să înțeleagă.

— Și dacă-i adevărat că s-a întors, la ora asta o fi spânzurat de vreun copac — adăugă Garry.

— Nu mai pierde vremea cu vorba, Garry! — îi atrase atenția Murray. Să mergem la biroul meu!

— Dar comiteți un abuz, șerifule — protestă Milles. Nici în oraș, nici în zonă n-am făcut nimic rău.

— În cazul acesta de ce vă temeți să veniți cu noi? — spuse Murray. Totul o să se lămurească.

— Nu pot consimți să particip la un abuz de funcție.

— Vii mai bine cu noi, Milles — insistă Murray. Te asigur eu că se va face dreptate.

Un cow-boy intră spunând:

— Nu înțeleg pe cine așteaptă oamenii de-afară cu puștile pregătite.

Aceste vorbe îi convinseseră pe Milles și prietenii săi că șerifii spusese adevărul, deși la început a crezut că este vreun tertip al acestora ca ei să se predea.

— Bine — spuse Milles. Dar totuși este o ilegalitate.

Cei trei se îndreptară spre ușă, urmați de cei doi șerifi. Se urcară pe cai și se îndreptară către biroul șerifului. Ajungând în fața ușii, Milles încercă să-i înșele pe șerifi. Se lăsă să cadă numai pe o parte a scăriței de la șa, demonstrând certe calități de călăreț, în timp ce o rupse la galop.

Gestul său îi surprinse pe oamenii legii, dar Garry dovedi o rapiditate și o siguranță ce le dădu fiori celor rămași, trăgând pe loc doar un foc.

Dar și Milles trăsese o dată, rănindu-l pe Murray.

Milles căzu de pe cal, spre marea uimire a martorilor.

— Tâlhărule! — strigă Murray. M-ai rănit la umăr.

— Du-te repede la doctor, am eu grijă de ăștia doi.

Walt și Kruger se priviră speriați.

După acel moment de încercare de fugă, lucrurile meraseră și mai rău pentru ei.

Garry, fără să-i scape din ochi, se duse la Murray să-i vadă rana.

Walt profită de acest moment ca să-i spună lui Kruger:

— Suntem pierduți! Să-l luăm prin surprindere pe Garry. Dar cu mare grijă, doar ai văzut că nu-i de joacă cu el.

— Așteaptă numai până rămâne singur cu noi. Atunci e momentul să-l aranjăm!

Garry, văzând rana lui Murray, spuse:

- Nu este deloc gravă. Doar o zgârietură.
- Tot mă duc la doctor. Ai grijă de cci doi!
- Mergi liniștit.

Garry, care tot mai avea pistoalele în mână, le puse în toc, spunând:

— Stați la locul vostru. Acum o să stăm de vorbă fără grabă.

Ajunși în birou, le spuse:

— Aveți toc și hârtie. O relatare sinceră a tot ceea ce știți este unica voastră salvare.

— Sigur, Garry — răspunse Walt.

Garry era mai mult ca sigur că acei oameni îi pregătesc ceva.

De aceea le-a întins o cursă, știa că n-or să-l trădeze pe Ustinov, căci și ei erau amestecați și nu puteau scăpa de pedeapsă.

Dar în același timp credea că vor spune tot adevărul, la gândul că îi va lăsa în libertate.

— Eu n-am nimic de declarat contra lui Ustinov... — spuse Walt. Singurul lucru pe care ți-l pot spune e că a pariat cu mine pe cinci mii de dolari c-o să te omoare.

— Și tu?

— Singurul lucru ce pot declara e că sunt un cow-boy care a lucrat pentru Ustinov.

— Și că ești un hoț la fel de mare ca și stăpânul tău! — strigă infuriat Garry.

Convins că nu vor declara nimic, stând cu ochii pe ei, se făcu că se întoarce cu spatele.

Cei doi căzură în cursă.

Încercând să folosească pistoalele, nu mai apucară.

După aceasta, Garry ieși din birou.

Se întâlnește cu colegul său și-i relatează cele petrecute.

— Cred că așa este mai bine! — mărturisi și Murray.

Garry se despărți de colegul său după ce îi ceru o căruță să-l ducă înapoi la Shoshone, împreună cu tânăra aceea drăguță.

Plecă spre hotel s-o caute pe fată.

Aceasta îl aștepta deja.

F i n a l

— Deci dumneata ești fiica acestui Ustinov.

— Da, am venit să-ți spun, ca nu cumva să te omoare tata. A pus pariu pe cinci mii de dolari că nu se lasă până nu reușește.

— Dar de ce?

— Nu știu. Cred că numai pentru că a auzit că dumneata ești mai iute decât el. Nu mai este responsabil de actele sale. Este bolnav, crede-mă.

— Un bolnav care a făcut atâtea victime în elanul său de exhibiționism.

— De tânăr s-a lăsat condus de un anturaj prost, ajungând să fie un pistolar urât de toți. Maică-mea suferă mult, căci tot îl mai iubește.

— Îmi pare tare rău pentru voi, dar va fi pentru prima dată că voi trage ca să-l termin, de-o să-mi iasă înainte.

— Te rog să n-o faci.

— Dar ce pot face? Și el mi-a omorât oamenii care mă însoțeau și calul care-mi era cel mai bun prieten.

— Dar nici nu știi dacă au murit, căci ai mers înainte.

— Nu m-ar fi abandonat ei dacă nu erau morți.

— Ba dumneata i-ai abandonat. Ei de ce n-ar fi făcut la fel? Mai este mult până la locul acela?

— Nu. Suntem aproape.

Puțin mai târziu dădeau cu ochii de un spectacol oribil.

Corpurile celor care îl însoțiseră pe șerif și cele ale cailor fuseseră ciugulite de nesătutele păsări de pradă.

Și mai înainte șeriful nu găsisese din calul său decât scheletul.

Luară șaua rămasă lângă cal și o puseră în șareta pe care șeriful o lăsase la Las Vegas și care acum le servea de vehicul.

— Ce părere aveți?

— Este oribil!

— Tatăl dumitale o să fie pedepsit ca și Winder: va fi spânzurat. Trebuia să dea doar târcoale. Nu să vină la Shoshone.

— Dar trebuie să-l caut.

— O să fie atunci mare jale, căci taică-tău o să moară la Shoshone, dacă se încapățânează să demonstreze că poate să mă omoare pentru cei cinci mii de dolari. Viața unui om nu se plătește cu bani.

— Înțeleg toate acestea, dar eu nu sunt de vină și totodată nu pot înceta să nu mai fiu fiica lui.

Sosisrea la Shoshone îi aduse șerifului o mare lovitură, căci află că în lipsa lui au atacat banca și l-au omorât pe tatăl său. Mai muriseră și alți oameni, iar vitele dispăreau în continuare.

Directorul băncii veni să-l vadă imediat, plângându-se:

— Garry, am fost atacați. Au murit trei funcționari și hoții au luat cea mai mare sumă de bani pe care am avut-o vreodată.

— Cine i-a văzut pe cei ce v-au atacat?

— Cei care puteau vorbi, au murit. Doar ei se aflau în bancă.

— Și nimeni nu i-a văzut pe stradă?

— Nimeni, și ce e mai teribil e că eu mă aflu în biroul meu. Când am auzit împușcăturile și m-am dus în sala cea mare, dispăruseră.

— E foarte dubios tot ce se petrece în oraș de când a apărut acest Ustinov. Cine mai știa de banii care sunt în bancă?

— Știau toți funcționarii.

Fiica lui Ustinov, care îl însoțea pe Garry, spuse:

— Presupun că nu crezi că tata este autorul atâtor rele. Pe el îl interesa doar să se bată cu dumneata. Pe omul acesta l-am văzut de multe ori prin Phoenix. Are acolo o prietenă cu care se are tare bine. Chiar i-a cumpărat și o frumoasă proprietate.

— Ba tatăl dumitale este în stare de orice; s-a lansat pe toboganul mârșăviilor și acum nu-l mai oprește nimic. O să am eu grija lui. Dumneata îl vei aduce până aici.

- Ce vrei să spui cu vorbele astca?
- Nu ai înțeles?
- Vrei să mă închizi?
- Da, chiar așa; până voi răsplăti toate crimele astea, dumneata vei fi prizoniera mea.

* * *

Garry mai făcu un drum, lipsind din Shoshone aproape o lună. Se duse la Phoenix să verifice anumite lucruri, și acolo află că Pancho și Berry, împreună cu alții, fuseseră spânzurați de câteva zile.

În acest răstimp nu dădură semne de viață nici tâlharii, nici oamenii lui Ustinov.

La întoarcere, Garry îi convocă pe localnici, care, la sfârșitul discuției, plecară gânditori.

— Nu mai înțeleg nimic, dar cred că Garry s-a înșelat, spunea unul dintre ei cu totul surprins.

— Doar ai auzit că a și dovedit-o.

— Atunci putem să ne explicăm și noi multe lucruri.

Un altul merse acasă la directorul băncii, căruia îi spuse în timp ce-i deschidea ușa:

— Unde este Hardy?

— La mine în casă.

— Este singur?

— Nu. E și Ustinov cu el.

— Vreau să-l văd. Spune-i că este urgent.

În câteva secunde se afla în fața lui Ustinov și a directorului.

— Garry a descoperit adevărul. Știe că sunteți frați și bănuiește că tu te-ai ascuns aici. O să te oblighe să ieși, amenințând c-o omoară pe fiică-ta. Căci ea a fost cea care i-a spus totul. I-a spus șerifului de ferma pe care ai luat-o pentru Betty la Phoenix. El a verificat cât te-a costat și suspectează că atacul l-ai făcut chiar tu, ca să poți face față datoriilor.

— O să-l omor! — strigă Ustinov.

— Păziți-vă de Garry. E tare periculos și mai vrea să se răzbune pe ucigașul tatălui său. Cred că mă bănuie și pe mine.

— Cară-te. O să-ți dau cum am stabilit.

— E mai bine, la asta m-am gândit și eu.

Și Ustinov văzu ce are frate-său în sertarul mesei; dar, spre marea lui surpriză, directorul scoase un pistol și trase lipindu-l de om, zicând:

— Acum l-am plătit! Nu cred nimic din ce-a spus despre fiică-ta. El ne-a trădat și voia să încaseze din ambele părți. Ne-am încheiat socotelile. Am eu grijă să nu se găsească acum cadavrul. O să apară pe câmp. Și când l-or găsi, n-o să mai fie decât oase. O să-l aranjeze vulturii.

— Iar noi să-l aranjăm pe șerif.

— Hardy! — spuse cel care-i dăduse voie în casă omului recent asasinat. Șeriful vrea să te vadă.

— Spune-i să intre. Tu, șterge-o. Fugi spre pustiu. N-o să te urmărească în partea aia.

— Și tu?

— Eu o să încerc să-mi lichidez datoria față de șerif cum am făcut-o și cu ăsta. Luați-l acum de-aici !

Când intră șeriful, directorul se afla în fața sertarului deschis al mesei, prefăcându-se a căuta ceva înăuntru.

Dar Garry, ori înțelege, ori se temea de ceea ce-și propusese să facă, pentru că, cu o viteză astronomică, ținti pieptul directorului, spunându-i:

— Dacă faci o singură mișcare, te omor !

Acesta nu a înțeles sau nu-și dădu seama de pericol și a încercat să-l fenteze pe șerif, dar n-a mai reușit decât să primească un glonț între sprâncene.

Servitorul veni în grabă, dar Garry îi puse pistolul în față, obligându-l să mărturisească adevărul.

Șeriful ieși alergând în stradă, urcă în șa, alergând spre pustiul care ducea la Valea Morții, care este o depresiune naturală, situată cu 270 picioare sub nivelul mării și care se numește astfel de când niște emigranți au murit acolo de sete și de foame.

Urmărirea prin deșert dură trei zile, la capătul căroră Garry îl văzu în depărtare, târându-se ca o șopârlă, pe Ustinov.

Calul său, ca și cel al lui Garry, murise din cauza efortului la care fusese supus.

Două zile mai dură urmărirea celui care încerca să scape, dar efectele climei îi micșorau puterile lui Garry, deși el era un bun cunoscător al deșertului.

În cele din urmă îl ajunse.

Ustinov era culcat pe spate, cu gura strânsă și cu ochii sticloși, aproape de moarte.

Cu o efortare supraomenească, Ustinov văzându-l venind pe Garry, vru să tragă în el, dar acesta îl răni la cap.

Îl târi apoi câteva mile, până găsi puțină apă să-i spele rana și să-i astâmpere setea.

Petrecură mai multe zile împreună, Garry îngrijindu-l pe rănit, până reuși să-l vindece, și având surpriza să afle că omul pe care îl avea în față era mult diferit de cel cunoscut din spusele oamenilor.

Ustinov nu-și mai amintea nimic din cele întâmplate în viața sa în ultimul timp. După ce îi reveni memoria și judecata, nu mai trăia decât în timpuri foarte îndepărtate.

Reacția lui Garry fu ceva ce nu-și putu explica.

— Trebuie să pleci departe. Unde să nu te cunoască nimeni, dar mai înainte du-te să-ți vezi nevasta, care tot te mai iubește.

— O știi pe nevastă-mea?

— Da.

— Dar eu nu-mi amintesc.

— Și fiica dumitale se află în Shoshone, de unde ai plecat dumneata, ca să fugi de mine. Nu-ți face griji pentru ea. Cred că ne vom căsători.

— O iubești?

— Cred că din tot sufletul.

— Și de când o cunoști?

— De numai câteva zile. A venit să-mi spună de pericicol,

— A fost o nemernică !

— Nu, dumneata erai de vină. Acum pleacă cât mai departe. Dar ia-ți și nevasta. O să fie fericită când o vedea că ai redevenit normal în gândire.

Ustinov, aproape plângând, îi spuse:

— Mulțumesc, prietene, foarte mulțumesc. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru toate câte ai făcut pentru mine.

— Nu te mai gândi la asta, încearcă doar s-o faci fericită pe soție.

— O să mă străduiesc.

— Dorești ceva pentru fiica dumitale?

Ustinov rămase puțin pe gânduri.

În cele din urmă, spuse:

— Să încerce să ierte tot răul pe care i l-am provocat în acești ani și să-l uite. O să vă așteptăm la Cheyenne. O să cumpăr acolo o fermă, după ce o vând pe cea din Phoenix.

— Nu trebuie să mai fii văzut în Phoenix. Sunt mai mulți agenți acolo, care îți cunosc trecutul. Ai fi în pericol !

— Nu pot s-o iau de la capăt.

— Mergeți la Cheyenne și trăiți liniștiți o vreme. Mă angajez să vând eu proprietatea de la Phoenix și să-ți trimit banii la Wyoming.

— Îți mulțumesc mult și pentru aceasta !

Și Ustinov se despărți de Garry cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

* * *

— Pentru tot ce ne-ai spus, nu mai ai dreptul la funcția ta, Garry. Ești un trădător al îndatoririlor și al propriei cauze, căci l-ai lăsat liber pe ucigașul tatălui tău.

— Nu puteți să mă înțelegeți. Poate nici chiar eu nu mă înțeleg. Am urmărit un asasin și am reușit să-l ajung, dar apoi acest om și-a pus toată nădejdea în mine. Eu l-am îngrijit, și n-aș putea să mai trăiesc dacă aș fi făcut-o numai ca să-l aduc viu să-l spânzurați, și mai ales că acest om nu mai era unul și același cu cel care a comis atâtea delictе. Pe acela l-am omorât cu același glonț care i-a redat judecata cea bună lui Ustinov. Adevăratul asasin era fratele său. Eu sunt creștin, și dacă Iisus Christos i-a iertat pe călăii săi, eu n-aș putea să îngrijesc un om doar ca să-l pregătesc apoi să moară. Dacă l-aș fi omorât atunci, n-aș fi simțit nici un regret. Dar că nu s-a întâmplat așa, mă depășește. Mă puteți destitui, dar astfel nu mă disprețuiesc eu însumi, deși voi mă disprețuiți. Pun mai mult preț pe părerile mele decât pe ale voastre, și cea mai frumoasă virtute a omului este știința de a ierta.

— Ce bun ești tu, Garry! — exclamă fiica lui Ustinov. Dar pe mine mă mai ții închisă?

— Nu. Nu mai sunt, n-o să mai fiu șerif!

— Acum mă atragi cu sentimentele tale, nu cu insigna de șerif — spuse Rhonda, îmbrățișându-l.

— Jurații se retrag să delibereze — anunță vocea judecătorului.

S f â r ș i t